

๑๕๘

ฮวาปู้ซี่ นางนี้ที่ฝากรัก

——— 小女花不弃 ———

เล่ม 3

จวงจวง 桩桩

เขียน

เสี่ยวหว่า

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

นึกถึงครั้งแรกที่เจอไปเจี้ยนเพยที่หอสุราที่ซูโจว
ฮวาปู้ซี่คิดในใจว่า นางมองพลาดไปแล้วจริงๆ
ไปเจี้ยนเพยผู้นี้ไม่มีทางเป็นบัณฑิตที่รู้เพียงอ่านหนังสือ
และแต่งกวีอย่างแน่นอน

-จวงจวง

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ฮวาปู้ซี่ นางนั้ที่ฝากรัก เล่ม 3

小女孩不放弃

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

Copyright©2010 by [zhuangzhuang]

Published in agreement with Chengdu Universe Books Co., Ltd. c/o The Grayhawk Agency Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
จงจวง.

ฮวาปู้ซี่ นางนั้ที่ฝากรัก เล่ม 3 / จงจวง: เขียน; เลี้ยวหว่า: แปล จาก 小女孩不放弃.— กรุงเทพฯ:

อรุณ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(6), 426 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 449)

1. นวนิยายจีน. I. เลี้ยวหว่า, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว จ5ธ5 ล.3

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4635-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุษณีย์ วัฒทกพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดาจา จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ จรส ภายโรจน์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัษณณ์ โหมตตาด
ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร ส่องนภา รักตรวิสัย • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวลขอ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำน้ยโดย

บริษัทอมรินทร์ปริ้นติ้งแอนด์ พับลิชชิ่ง

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 425 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตของฮวาบูที่ดำเนินมาถึงเล่ม 3 แล้วนะคะ เรื่องราวหลายอย่างได้รับการคลี่คลาย ถึงแม้สกุลจุงของฮวาบูซึ่งเป็นหนี้สกุลตงฟาง ทว่านางได้ออกท่องโลกกว้างไปยังสถานที่ใหม่ๆ ทั้งเพื่อทำการค้าสั่งสมความมั่งคั่งและสืบหาปี่หลัวเทียน ขณะเดียวกัน การเมืองในราชสำนักก็เข้มข้นขึ้นทุกขณะ ฮวาบูที่จะเอาตัวรอดได้อย่างไร นางจะลงเอยกับบุรุษหนุ่มที่นางรักหรือไม่ อ่านต่อได้เลยค่ะ

ขอให้คุณผู้อ่านทุกท่านมีความสุขในการอ่านนะคะ

จ.ณ

เงินอวี๋สุดหายใจเข้าลึก
นี่เป็นครั้งที่สามที่นางจับชายเสื้อของเขา
เขากล่าวกับนางเสียงอ่อนว่า
“พวกเขาเฝ้าอยู่นอกป่าหิน
ข้าต้องล่อพวกเขาออกไป
ปู่ซี ถ้าเจ้าอยู่กับข้า พวกเราออกไปไม่ได้
เจ้าไม่เชื่อข้าแล้วหรือ ข้าจะทิ้งเจ้าได้อย่างไร”
“ข้าเชื่อท่าน ข้าไม่กลัว!”
ฮวาปู่ซีพยักหน้าสุดแรง

40

ตงผิงจวันอ่อง

พื้นที่ราบทางตะวันตก ของแคว้นต้าเว่ยค่อย ๆ กลายเป็นเนินเขา หลังผ่านทะเลทรายเกอปี¹ ไปก็จะเป็นภูเขาสีอว่น แม่น้ำหลายพันสายที่อยู่มาเป็นร้อยล้านปีได้กัดเซาะภูเขาใหญ่จนกลายเป็นร่องน้ำและที่ราบลุ่มขนาดเล็กนับไม่ถ้วน ด้านหลังของเขตปกครองชีฉู่โจวติดกับภูเขาสีอว่น ตะวันออกเฉียงเหนือติดกับทะเลทรายเกอปี ตะวันตกเฉียงใต้ติดกับหุบเขาของแม่น้ำต้าเจียง มีเมืองสี่เฉิงที่เป็นชายแดนสำคัญคุมเชิงพวกชนเผ่าชยงหนูตะวันตก ชีฉู่โจวอยู่ไกลโพ้นและรกร้างกันดาร ขณะเดียวกันก็เป็นประตูสู่ตะวันตกของแคว้นต้าเว่ย

เนื่องจากเป็นประตูสู่ตะวันตก ฮองเต้จึงไม่ได้ยกชีฉู่โจวให้เป็นที่ดินคักดินาของเหล่าอนุชา พอเฉินอวี่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นตงผิงจวันอ่อง ก็นับเป็นพระบรมวงศ์ที่มีศักดิ์ฐานะสูงที่สุดในชีฉู่โจว

ขุนนางรุ่นของชีฉู่โจวคือข้าหลวงตู้หยวนเฮ่า ขุนนางบูคือแม่ทัพกวานเหยียที่มีทหารในมื้อยี่สิบหมื่นนาย หลายปีที่ผ่านมามีทั้งสองต่างรู้ว่า

¹ หรือทะเลทรายโกบี ตั้งอยู่บริเวณรอยต่อระหว่างทางใต้ของมองโกเลียกับเขตปกครองตนเองมองโกเลียซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของจีน

น้ำบ่อไม่ยุ่งกับน้ำคลอง² แต่ยังร่วมกันดูแลชีวิตร่วมกันอย่างสงบสุข

การมาของตงผิงจวินต้องทำให้คนทั้งสองไม่สบายใจ ได้รับความไว้วางใจจากฮ่องเต้แล้วอย่างไร ผู้มาเป็นบุตรชายของชินชินอ่อง ใครๆต่างรู้ว่าชินชินอ่องเป็นอนุชาร่วมมูรของฮ่องเต้ เป็นอ่องเพียงคนเดียวที่ฮ่องเต้รั้งให้อยู่วังจึงเพื่อดูแลคลังหลวงยี่สิบกว่าปี สิ่งเดียวที่ทำให้ทั้งสองโล่งอกคือที่ดินศักดิ์นาของเงินอวี่ไม่ได้อยู่ในเมืองสือเจิงซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ว่าการและค่ายทหาร แต่อยู่ที่เขตตงผิงห่างจากเมืองสือเจิงร้อยหลี่

ตงผิงจวินอ่องใช้เวลาเดินทางดูหอยตากนานถึงสามเดือนกว่า กวนเหยียจึงกังวลอยู่บ้าง “อาลัยอาวรณ์ความเจริญรุ่งเรืองของวังจิง ในที่สุดอีกไม่กี่วันก็จะมาถึงแล้ว เหล่าตัว เจ้าคิดว่าเขาจะพักในเมืองสือเจิงได้ถึงสามเดือนหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นต้องแย่นะ ข้าไม่มีเวลาวางไปคำนับจวินอ่องทุกวันหรอก!”

ตู้หยวนเฮ่ากโลกตา หัวเราะเหอะๆ พลังลูปหวดเครา “เร็วๆ นี้ กองทัพขนาดเล็กของเผ่าชยงหนูตะวันตกก่อความหุ่บ้านชายแดนไม่ใช่หรือ ได้ยินว่าเจ้าหม่าต้าเคราครั้นแห่งทะเลทรายเกอปปี้ปล้นสินค้าของพวกพ่อค้า ท่านแม่ทัพมีหน้าที่สำคัญที่ต้องปกป้องเมือง ส่วนข้าน้อยก็มีอาจแยกร้างได้ ข้าน้อยจะสั่งให้ศาลาพักม้าดูแลต้อนรับจวินอ่องอย่างดี”

คนทั้งสองเข้าใจซึ่งกันและกันโดยไม่จำเป็นต้องพูด ไม่เห็นตงผิงจวินอ่องอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย ฐานะสูงส่งแล้วอย่างไรเล่า สุนัขเสียดความโปรดปรานของฮ่องเต้ จึงถูกส่งมาเป็นจวินอ่องที่เขตตงผิงจะนับเป็นอันใดได้

กองขบวนยาวปรากฏขึ้นที่ทะเลทรายเกอปปี้ ในที่สุดตงผิงจวินอ่องเงินอวี่ก็ไล่ตามขบวนจนมาถึงชีจูโจว หลังหยุดพักที่ศาลาพักม้าของเมืองสือเจิง ผู้ให้การต้อนรับเป็นขุนนางอาลักษณ์ของที่ว่าการ ข้าหลวงกับแม่ทัพกวนเหยียไม่ได้ปรากฏตัว เงินอวี่ยอมเข้าใจกระจ่างแจ้ง หากสองคนนี้มาต้อนรับก็เพราะให้เกียรติเจ้า ถ้าไม่มา เจ้าก็พูดอันใดไม่ได้ ทว่าไม่ว่าอย่างไรก็ต้อง

² หมายถึง ต่างฝ่ายต่างไม่ข้องเกี่ยวกับ ต่างคนต่างอยู่

ไปเยี่ยมเยียนถึงเรือนเพื่อทำความรู้จักกันกระมัง

ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นทำให้เขาหัวเราะ สองคนนี้มีฐานะร่ำรวย ไม่มีเวลามาพบ จึงสั่งให้คนส่งของขวัญมาให้ ถือว่ามีมารยาทแล้ว

อาศัยไม่พอใจอย่างยิ่ง หานเยตบโตะ ถึงอย่างไรเงินอวี้ก็เป็นถึง จวินอ่อง ได้เหล่านี้เป็นของสกุลเงิน ไม่เคารพเงินอวี้ก็เท่ากับไม่เคารพราชวงศ์ คนทั้งสองคิดเช่นนี้ เงินอวี้กลับกล่าวว่า “ข้าเป็นเพียงจวินอ่องที่ถูกลดชั้น และถูกไล่ออกจากวังจึง คาดว่าคงกังวลว่าข้าจะอยู่ที่สื่อเจิงไม่ยอมจากไป พวกเขาคนหนึ่งบุน อีกคนบุน ยึดครองสื่อเจิงไว้แล้ว จู่ๆ ก็มีพระบรมวงศ์ ปรากฏตัวกะทันหัน คงทำลายความสมดุลอย่างเสียไม่ได้ สิ่งการลงไปว่า วันรุ่งขึ้นให้ออกเดินทางแต่เช้า แล้วส่งของขวัญไปสองชุด”

ท่าทางไม่สะทกสะท้านของเงินอวี้ทำขุนนางอาลักษณ์จดจำไว้ในใจ ลอบนับถือความสุขของจวินอ่องผู้นี้เสียๆ เมื่อหันหลังไปก็ตกใจ เพราะ สีหน้าของตงผิงจวินอ่องดูไม่เกรี้ยวเสียใจที่ถูกลดชั้นแม้แต่หน่อย กลับค่อนข้าง ให้ความสนใจกับภูมิประเทศอย่างภูเขา แม่น้ำ ผู้คน และประเพณีของซีจิว หรือนายท่านผู้นี้เพียงชายผ้าเอาน้ำรอด รอให้ช่องเต๋อหายขึ้นเคื่องก่อน หรือหากไทเฮาคิดถึงก็อาจจะเรียกเขากลับเมืองวังจิง อย่างนั้นข้าหลวงตู่ มิต้องรับผิดชอบผลลัพธ์ที่จะตามมาหรือ เมื่อคิดได้ดังนี้ เขาก็ ตัดสินใจทันทีว่าจะรายงานให้ข้าหลวงตู่ทราบ อย่างน้อยก็สมควรให้เกียรติ เต็มที่ เพื่อที่ตงผิงจวินอ่องจะได้ไม่ผูกใจเจ็บในภายภาคหน้า

คาดไม่ถึงว่าตู้หยวนเฮ่าจะเกิดเรื่อง ด้วยว่าเจ้าหม่าต้าเคราครึม ผู้โหดเหี้ยมแห่งทะเลทรายเกอบีปรากฏตัวแล้ว เขาปล้นกลุ่มคาราวานพ่อค้า สองกลุ่ม สังหารคนสิบคน หลังเขาได้รับรายงานจากขุนนางอาลักษณ์ ก็ตัดสินใจจะไปพบจวินอ่อง ทว่าขบวนของจวินอ่องออกจากเมืองสื่อเจิง ไปยังเขตตงผิงแล้ว

เมื่อเทียบกับท่าทางของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งสองของเมืองสื่อเจิงแล้ว ผู้ว่าเขตตงผิงกับคหบดีที่มีหน้ามีตาในท้องถิ่นกลับออกมารอนอกเขตนานแล้ว เขตตงผิงมีภูเขาและห้วยหนองคลองบึงมาก มีพื้นที่เพาะปลูกน้อย

เป็นเขตการปกครองที่ยากจน ขณะที่เขตหนานซางที่อยู่ติดกันกลับอุดมสมบูรณ์มาก หมู่ตึกจันทราที่มีชื่อเสียงทั่วแผ่นดินตั้งอยู่ที่เขตหนานซาง ในเขตหนานซางมีถ้ำหลายแห่งที่เผาเครื่องกระเบื้องขาวเจียงจินที่ฮ่อแต่ซมไม่ขาดปาก โดยทำงานกันทั้งวันทั้งคืน

หลังเงินอวีเดินทางถึงเขตตงผิงอย่างเหน็ดเหนื่อย และทักทายผู้ว่ากับคหบดีท้องถิ่นแล้ว ก็คิดอยากจะพักผ่อนเร็วๆ

บ้านเรือนในเขตตงผิงต่ำเตี้ย ส่วนใหญ่สร้างจากหินสีเทาขาว มองแล้วสบายตาสบายใจ ริมถนนมีร้านค้าเปิดอยู่ไม่กี่แห่ง มีคนสัญจรน้อยมาก เงินอวีไม่ได้คาดหวังกับสภาพของจวนจวินอ่องเท่าไรนัก อย่างไรก็ตามรอยยิ้มแฝงนัยของผู้ว่ากับเหล่าคหบดีทำให้เขารู้สึกแปลกๆ

พอเข้าเขตตงผิงแล้วขบวนรถก็แล่นไปทางตะวันตก ไม่ไกลนักก็เห็นถนนตรงหน้าเปลี่ยนจากถนนขรุขระเป็นถนนหินสีขาว สองข้างทางไม่มีบ้านเรือนราษฎร แต่ปลูกต้นเฟิงแทน หลังเข้าสู่สัทรฤดู ใบไม้เปลี่ยนเป็นสีแดง ขับให้ถนนหินสีขาวยิ่งดูงามมากขึ้น

ทุกคนในขบวนรถถึงกับตะลึงตาค้าง

เมื่อเทียบกับบ้านเรือนราษฎรที่ต่ำเตี้ยแล้ว จวนจวินอ่องดูโดดเด่นทันตา รวากับหญิงสาวชนบทที่หยาบกระด้างแต่งให้นายน้อยสูงศักดิ์ คาดไม่ถึงว่าจะมีพ่อบ้านบ่าวไพร่นับสิบคนสวมชุดใหม่ยืนรอที่หน้าประตูจวนอย่างเป็นทางการเรียบร้อย

เงินอวีหัวเราะเมื่อเห็นฉากที่ไม่สมควรเกิดขึ้น เขาค่อยๆ ลงจากรถม้า หลังรับการคำนับจากทุกคนแล้ว ก็ใช้กำลังภายในตะโกนเข้าไปในจวนว่า “คุณหนูใหญ่หลิวชิงอู่ เจ้ายังไม่ออกมาต้อนรับข้าอีกหรือ”

เสียงหัวเราะอ่อนหวานดังแว่วมา จากนั้นทุกคนก็ตาลาย ด้วยปรากฏเงาร่างดงมียืนอยู่ตรงหน้าของเงินอวี

นางทำหน้าที่เล่นไล่เงินอวี แหวตารักใคร่ห่วงใยและกิริยาท่าทางที่สนิทสนมพาให้ทุกคนเกิดจินตนาการไม่รู้จบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคุณหนูใหญ่ของหมู่ตึกจันทรากับตงผิงจวินอ่อง

หลิวซิงอุ้มพยักหน้าให้ผู้ว่า “จวินต้องเดินทางมาไกลคงจะเหนื่อยแล้ว
อย่างนั้นให้จวินต้องพักสักหน่อย ยามเย็นค่อยไปร่วมงานเลี้ยงของท่านผู้ว่า”

ถ้อยคำสองประโยคต้องการไล่ผู้ว่าให้จากไป เห็นได้ชัดว่าต้องการ
กดขี่ ทว่าผู้ว่าก็ไม่ถือสาที่นางไม่ให้เกียรติ กล่าวทักทายไม่กี่ประโยค
ก็พาคนจากไปทันที

เฉินอวี่แปลกใจเล็กน้อย หมู่ตีกจันทรเข้าควบคุมเขตหนานซางแล้ว
หรือเขตตงผิงที่อยู่ติดกันก็เป็นเขตอิทธิพลของนางด้วย

“ชอบหรือไม่” หลิวซิงอุ้มหันหน้าไปถามยิ้มๆ

เฉินอวี่สั่งให้หานยกกับาสีอนำเสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้ไปจัดเก็บ
เขาคลี่ยิ้มกล่าวว่า “หากรู้แต่แรกว่าเจ้าจะช่วยซ่อมจวนจวินต้องให้ข้าจนาม
ถึงเพียงนี้ ข้าจะไม่โอ้อ้อแม่แต่วันเดียว”

“จางซิงต้องการเป็นเพื่อนบ้านของหมู่ตีกจันทร ในฐานะที่ซิงอุ้ม
เป็นเจ้าของบ้านย่อมต้องต้อนรับอย่างเต็มที่ ดังสุภาชีวิตที่ว่า ญาติอยู่ไกล
สู่เพื่อนบ้านใกล้เคียงไม่ได้ จางซิงต้องอยู่ที่นี้ชั่วชีวิต หากเรือนพำนัก
ไม่สะดวกสบายจะใช้ชีวิตได้อย่างไรเล่า ลองตรวจดู ถ้ายังขาดเหลืออันใด
สั่งพ่อบ้านโจวให้ไปทำได้ พ่อบ้านโจวเป็นคนที่ท่านแม่คัดเลือกเองกับมือ
เขาฉลาดหลักแหลม มีความสามารถ จางซิงเพิ่งมาครั้งแรก หากมีคน
ที่คุ้นเคยกับเขตตงผิงอยู่ข้างกายจะสะดวกมากขึ้น”

หมิงเย่ฐูหยินคัดเลือกพ่อบ้านโจวเองกับมือหรือ เฉินอวี่ชำเลื่องมอง
พ่อบ้านโจวที่เดินตามหลังห่างสองก้าว

พ่อบ้านโจวในวัยสี่สิบปี หน้าตบดาคัลล้า ดวงตาเล็กมากแต่มีชีวิตชีวา
เฉินอวี่นึกถึงตอนที่พ่อบ้านโจวคำนับเขาที่หน้าประตู ทำทางได้มาตรฐานยิ่ง
ราวกับได้รับการฝึกฝนจากตระกูลใหญ่จนกลายเป็นความเคยชิน เขาสังเกต
เห็นมือของพ่อบ้านโจวในแขนเสื้อ ทำให้คนรู้สึกถึงความแข็งแกร่ง หรือเขา
ฝึกฝนกำลังภายในที่ดูตันอย่างกรงเล็บเหยี่ยว

“เงินที่ได้รับจากราชสำนักไม่เพียงพอ ท่านแม่นึกถึงตอนที่ชินชินอ่อน
ยังมีชีวิตอยู่และนางได้รับการดูแลจากท่านอ่อง จึงมอบเงินให้ผู้ว่าเขตตงผิงไว้

หมู่ตีกจันทรออกเงินทุนสร้างจวนจวินอ่อง แต่มีลานเรือนเพียงสามชั้น ซึ่งแตกต่างจากจวนซินซินอ่องที่วังจึงมากโข หวังว่าท่านจะไม่ถือสา”

ไม่แปลกใจเลยที่ผู้ว่าจะเคารพหลิวชิงอู่ ที่แท้ก็เป็นเพราะใช้เงินของ หมู่ตีกจันทรฯ ดูท่าหมู่ตีกจันทรฯจะซื้อตัวขุนนางน้อยใหญ่ของที่นี่ไว้แล้ว

เขาลอบคิด การที่หมิงเยว่ฮูหยินซ่อมแซมจวนอ่องและจัดเตรียม พ่อบ้านและบ่าวไพร่ให้ เพราะนางต้องการให้เขาลำบากบุญคุณ ขณะเดียวกัน ก็วางสายสืบไว้ในจวนอ่อง หรือหมิงเยว่ฮูหยินสงสัยว่าฮ่องเต้ตั้งใจส่งเขามาที่นี่ หรือบางทีในใจนางมีแผนร้าย จึงคิดจะวางอุบายสองชั้น เพื่อให้เขารู้ว่า เขตตงผิงก็เป็นเขตอิทธิพลของหมู่ตีกจันทรฯเช่นกัน และเขาจะได้อยู่ใน สายตาของนาง

เขายิ้มน้อย ๆ แล้วเดินตามหลิวชิงอู่ไปตลอดทาง พ่อบ้านโจวคอยเดิน ตามหลัง เนิ่นอวี้ลอบคิดว่าเมื่อหลิวชิงเหยียนหายตัวไป หลิวชิงอู่ก็ไร้คู่แข่ง นางจึงไม่คิดจะร่วมมือกับเขอีกเช่นนั้นรี แล้วโยนางถึงเตือนเขาว่าพ่อบ้านโจว เป็นคนของหมิงเยว่ฮูหยินเล่า

เขามองการตกแต่งภายในจวนอย่างชื่นชม สิ่งปลูกสร้างของที่นี่แตกต่าง จากความโอ่อ่าของวังจิง เป็นความงามของเจียงหนาน ผนังส่วนใหญ่เป็นหิน ด้านบนเป็นโครงสร้างไม้ เรือนสร้างจากหินขาวดูหรูหราและสง่างาม ด้านหลังมีกังหันน้ำขนาดใหญ่คอยสูบน้ำที่ไหลจากภูเขาเข้าจวน ท้องฟ้าคราม เมฆขาว เมื่อมองไกล ๆ สีของภูผาสวยสดงดงาม เนิ่นอวี้อดชื่นชมไม่ได้ “นี่ไม่ถึงว่าเขตทุรกันดารจะมีทิวทัศน์งดงามเช่นนี้ ต่างจากที่เคยได้ยิน”

หลิวชิงอู่ยิ้มน้อย ๆ “จางชิง ท่านพักผ่อนก่อนสองวัน หากท่าน ว่างแล้ว ท่านแม่ขอเชิญท่านไปเป็นแขกที่หมู่ตีกจันทรฯที่เขตหนานซาง”

เนิ่นอวี้กล่าวขอบคุณ จู่ ๆ หลิวชิงอู่ก็กอดเสียงต่ำ “ข้าจะไม่แพร่พราย เรื่องที่ท่านเป็นเหลียนอี่เค่อ ท่านก็ลืมข้อตกลงของพวกเราเสียเถิด”

เนิ่นอวี้ตะลึงงัน กล่าวเสียงแผ่วว่า “เจ้าได้ดูแลหมู่ตีกจันทรฯก็รู้จัก พอแล้ว แต่ข้าไม่มีทางตัดใจจากปี่หลัวเทียนได้”

ดวงตาของหลิวชิงอู่ทอประกายเหมือนเสียใจและขุ่นเคือง ผ่านไป

ลักพักคอยกล่าวเสียงต่ำว่า “ท่านคิดเสียว่าข้าไม่ได้พูดก็แล้วกัน”
“เป็นไปไม่ได้!”

หลิวซิงอู่กัดฟันกล่าวว่า “ชาวลือที่มีคนตามหาตัวเกลื่อนอีเค่อไปทั่วแผ่นดินเล่าลือมาถึงซีฉู่โจวแล้ว เพราะบังอาจแย่งภรรยาของท่านไม่ทันสืบเรื่องบี๋หลัวเทียนก็ต้องตายแน่แล้ว”

“ตงฟางลือรี” หัวใจของเฉินอวี๋สิ้นไหว ตงฟางลือต้องการแต่งให้บูชี่อย่างนั้นรี เขารู้ทันทีว่าเขาพลาดบางสิ่งที่สำคัญมากไป

เฉินอวี๋ชายตามองพ่อบ้านโจวกับบ่าวไพร่สองคนยืนอยู่ข้างหลังไม่ไกล เขาจับมือของหลิวซิงอู่ ยิ้มกล่าวว่า “ซิงอู่ ข้าเห็นกังหันน้ำนั้นงามนัก เจ้าพาข้าไปดูหน่อยเถิด”

เขาออกแรงบีบมือ หลิวซิงอู่ซึ่งตาใสเขาอย่างชุ่มเคื่องทีหนึ่ง ในใจรู้ว่าเฉินอวี๋ไม่ยอมเปิดเผยวิชายุทธ์ ก็คล่องแขนของเขาแล้วพาเขาทะยานขึ้นไปบนหลังคาเรือนไม้ข้างกังหันน้ำ แต่เฉินอวี๋คล้ายชวนช และเหมือนจะโอบเอวของนางอย่างไม่วางใจ

เมื่อสายลมภูเขาพัดสาดเลื้อยของคนทั้งสอง นัยน์ตาของพ่อบ้านโจวที่มองอยู่ไกลๆ ก็มียิ้มผาดผ่าน เขากล่าวกับบ่าวไพร่คนหนึ่งว่า “กลับไปรายงานสู่หยิน จัวันอ่องเหมือนจะชอบคุณหนูใหญ่มาก”

มีเพียงเสียงสูบน้ำของกังหันน้ำดังอยู่รอบๆ เฉินอวี๋เลิกเลื้อยคลุมขึ้นแล้วนั่งบนหลังคา มือโอบเอวของหลิวซิงอู่อย่างสนิทสนม คล้ายว่ากำลังจูมมือหญิงงามซมลีลันของฤดูสารททั่วขุนเขา

หลิวซิงอู่หุดหิด “ท่านทำแบบนี้คงไม่ใช่จะลากข้าลงน้ำหรอกนะ”

“ข้าเพิ่งมาถึง มีแต่เจ้าที่คุ้นเคยกับเซตตงผิงและหนานซ่างมากที่สุด ยามนี้เจ้าคิดจะถอนตัว เพราะเจ้าคิดว่าหลิวซิงเทียนไม่อยู่แล้ว และเจ้าก็จะได้ครอบครองหมู่ตึกจันทรา ส่วนข้ายามนี้อยากรู้เรื่องของบี๋หลัวเทียน ถ้าเจ้าไม่บอกข้า ข้าก็จะถามหมิงเยวี่สู่หยินเอง”

เฉินอวี๋ข่มขู่นางอย่างสบายใจ เค้าโครงหน้าที่ชัดเจนและยิ้มบาง

ที่ประดับริมฝีปากช่างมีเสน่ห์อย่างยิ่ง แขนของเขาทรงพลังมากจนหลิวซิงอู๋รู้สึกอยากพึ่งพา

นางฟิงไห่ล่อของเขา กระซิบข้างหูเขาว่า “ช่างเถิด เวลานั้นที่ข้ารู้คือมีจดหมายส่งมาจากเจียงหนาน หลังอาจารย์ได้รับจดหมายแล้วก็คิดว่าหากเจอเหลียนอี่เค่อให้จับเป็น ตอนนี้นางได้รับจดหมาย นางหัวเราะหยันพึมพำกับตนเองว่า ‘คิดจะแย่งชิงภรรยากับคุณชาย ได้หล้ามีคนใจกล้าเช่นนี้ด้วยรี!’ เย็นนั้นนางไปจากหมู่ตึกทันที ผ่านไปครึ่งเดือนถึงได้กลับมา ข้าเดาว่านางอาจจะไปปี๋หลัวเทียน คุณชายผู้นั้นอาจเป็นคุณชายของปี๋หลัวเทียน หากข้าเปิดโปงฐานะของท่าน ท่านคิดว่าพวกเขาจะปล่อยข้าไปหรือไม่”

ยามที่พูดประโยคนี้ เสียงของนางสั้นเครือเล็กน้อย อตขยับเข้าใกล้เหลียนอี่อีกนิดไม่ได้

เหลียนอี่ยืนมือไปดันศีรษะของนางออก “เลิกแสร้งกลัวได้แล้ว พ่อบ้านใจไปแล้ว” เขาไม่สบายใจ หากตงฟางสื่อเกี่ยวข้องกับปี๋หลัวเทียนจริงอย่างนั้นก็นับว่าเป็นความผิดพลาดที่เขาออกจากซุโจว ตราบใดที่ตงฟางสื่อต้องการตามหาเหลียนอี่เค่อ เขาก็ไม่มีทางสลัดตงฟางสื่อหลุด

เหลียนอี่กังวลว่าตงฟางสื่อที่อยู่ซุโจวทางเป็นพันธมิตรจะทำอันใดฮวาปู้ชี่ไฉนตงฟางสื่อถึงอยากแต่งให้ฮวาปู้ชี่ พลันนั้นเหลียนอี่ก็พบว่าเขาดูแลจนจุ๊หัวที่ออกจากคฤหาสน์ไปเป็นขอทานเสียแล้ว นั่นเพราะสกุลจูลสามารถพาฮวาปู้ชี่ที่ถูกยาพิษไปจากวังจึงได้ เรื่องเหล่านี้มีข้อน่ากังขามากมาย เดิมเขาคิดจะให้ฮวาปู้ชี่ใช้ชีวิตอยู่ที่คฤหาสน์สกุลจูลอย่างสงบสุข รอให้เขาเสร็จธุระแล้วจะกลับไปหานาง ดังนั้นตอนที่เขาอยู่ซุโจวจึงไม่ทันนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างฮวาปู้ชี่ จูจิวหัว และเซว่เฟยอย่างลึกซึ้ง

ขณะที่เขาคุ่นคิด หลิวซิงอู๋ก็มองเขาอย่างแค้นเคือง เหลียนอี่ปรายตามองนางแวบหนึ่ง “ท่านพ่อของข้าส่งคนไปที่หมู่ตึกจันทราในเขตหนานซางทหารเดนตายแปดคนไม่มีใครรอดกลับมาแม้แต่คนเดียว เจ้ารู้หรือไม่”

หลิวซิงอู๋ตกใจ แหวตาประหลาดใจ ไม่เหมือนเสแสร้ง

เงินอวี่หัวเราะเบาๆ “ท่านพ่อได้รับข้อมูลของปีหลัวเทียนจากจุดส่งข่าวสุดท้าย เจ้าคิดว่าถ้าเจ้าเปิดเผยความลับของข้าแล้วพวกเขาจะปล่อยเจ้าไปอย่างนั้นรึ ข้าไม่ขอปิดบังเจ้า ที่ข้ามาเขตตงผิงครั้งนี้ก็เพื่อสืบหาความลับของปีหลัวเทียน ข้อตกลงของพวกเราอาจจะได้รับการพิจารณาใหม่ เจ้าคงอยู่ที่หมู่ตึกจันทราคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวของหมิงเยวี่ฮูหยิน วันใดที่นางจะออกเดินทางไกลก็บอกข้าสักคำ อย่างอื่นเจ้าไม่ต้องทำอันใด ข้ารับประกันว่าวันหน้าหากควบคุมหมู่ตึกจันทราได้จะให้เจ้าเป็นผู้สืบทอด”

หลิวชิงอู่แค้นเสียงเย็นว่า “ข้าต้องการเพิ่มเงื่อนไขอีกหนึ่งข้อ แม้ท่านจะตกอยู่ในกำมือของพวกเขา ท่านก็ห้ามซัดทอดข้า”

เงินอวี่กล่าวเสียงนุ่มว่า “หากข้าตกอยู่ในกำมือของพวกเขาจริงคนแรกที่กระโดดออกมาเปิดโปงข้าก็คือเจ้า” เขาเป็นหน้ามองจวนอ่องที่งัดตามด้วยสายตาเย็นชา “เจ้ากลับไปบอกนางว่าข้าชอบจวนจวินอ่องมากแต่ให้พาคนกลับไปด้วย ข้าไม่ต้องการแม้แต่คนเดียว”

“ท่านไม่คิดสร้างเป็นจวินอ่องผู้โชคร้ายที่ถูกไล่ให้มาอยู่ชีงูโจวอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่ว่าต่อหน้าแสวงหาความสุขสำราญ วันนี้มีสุราให้ดื่มก็ดื่มจนสะใจ กลับหลังก็สืบทอดหรือ”

เงินอวี่กล่าวว่า “เดิมข้าวางแผนจะทำเช่นนั้น กระทั่งคิดจะให้จวินอ่องล้มหมอนนอนเสื่อ แต่วันนี้เห็นจวนอ่องแล้ว ข้าจึงเปลี่ยนความคิด หลิวหมิงเยวี่สงสัยในพระประสงค์ของฮ่องเต้ที่รับสั่งให้ข้ามาที่เขตตงผิง ในหล้านี้จะมีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนี้เชียวหรือ มีเหตุการณ์ปกครองตั้งหลายแห่งไปจนถึงส่งข้ามาที่เขตตงผิงเล่า เจ้าไม่รู้ว่าท่านพ่อของข้าสังหารเดนตายไปทั่วหมิงเยวี่ฮูหยินย่อมรู้อยู่แก่ใจ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่มันใดที่จะต้องเสแสร้งยามนี้ข้าคิดจะเปลี่ยนการคาดเดาของนางให้กลายเป็นความจริง ทำให้นางร้อนใจและออกเดินทางไปปีหลัวเทียน”

“อย่างนั้นข้า...”

เงินอวี่เซยคางของนาง หยอกล้อว่า “ทรายเข้าตาคุณหนูใหญ่หลิวจันทราพม่าแล้ว เผลอหลงรักข้าจวินอ่องผู้ชั่วแล้ว”

หลิวชิงอู่ผินหน้าหนี หัวใจเต้นตึกตัก สีหน้าเย็นชาพูดว่า “ข้ามควรวางใจอันต้องกลับจวนได้แล้ว นานมากแล้ว ข้ากลัวว่าพ่อบ้านโจวจะสงสัย”

ฟ้าเริ่มมืด เฉินอวี๋ไปร่วมงานเลี้ยงต้อนรับที่จัดขึ้นโดยผู้ว่าเขตตงผิง ดื่มสุราสามรอบก็เมาแล้ว สีหน้าซีมเศร้าพลางพูดเสียงดังว่าวันหน้าจะปิดประตูอ่านหนังสือ ผู้ว่าจะได้ไม่ไปรบกวนเขาที่จวนอ่อง

ในท้องที่ที่มีผู้ทรงอิทธิพลมากมาย ผู้ว่ายอมไม่ดีใจ คิดในใจว่าหากไม่ใช่เพราะเห็นแก่เงินของหมู่ตึกจันทรา ผู้ใดจะสนใจจวนอ่องว่างานผู้หนึ่ง หลังเกลี้ยกล่อมโดยที่ปากไม่ตรงกับใจอยู่นาน ในที่สุดผู้ว่าก็คล้อยตามความต้องการของเฉินอวี๋ รับรองว่าหากยังไม่ถึงเวลาจัดเก็บภาษีที่นาจะไม่ไปรบกวนเขาที่จวนจวนอ่อง

หลังเฉินอวี๋ขึ้นรถม้าแล้วก็สร้างเมฆาทันที เขามองดวงเดือนสูงสกาเวลากลางนภายามรัตติกาลของเขตตงผิง พิมพ์ว่า “ปู้ชี เหลียนอี่เค่อจะปรากฏตัวที่ซีฉูโจว หากข้าล่องตงฟางลือมาที่เขตตงผิง เจ้าก็จะมีชีวิตที่สงบสุข”

เขาตัดสินใจแล้วว่า จะต้องอดคัดดาให้หมิงเยิร์ฮูหยินดู

ห้องโถงใหญ่กว้างขวาง องค์กรกษัตริย์สิบกว่านายของเขายืนสองแถวหันหน้าหากัน โดยมีบ่าวไพร่ที่หมิงเยิร์ฮูหยินส่งมายืนอยู่กลางห้องโถง เมื่อเฉินอวี๋ออกจากวังจึง ผู้ที่ติดตามมาด้วยมีเพียงแม่นมสองคน พ่อครัวหนึ่งคน อาสีกับขันทีเฒ่าอีกหนึ่งคนเท่านั้น พวกเขาล้วนแต่รับใช้เขาที่เรือนหลิวส่วยตั้งแต่เขายังเล็กและเป็นคนเก๋าคณเฑาะว์ที่ไม่มีที่ไป

บ่าวไพร่สิบคนและพ่อบ้านโจวยืนอยู่ในห้องโถงใหญ่เพื่อฟังเฉินอวี๋พูด ทว่าเขาไม่เปิดปากพูด เพียงยกถ้วยชาขึ้นมาจิบ มองถ้วยกระเบื้องขาวในมือ แล้วหันหน้าไปถามพ่อบ้านโจวว่า “นี่คือชาอันใด ใบชาอวบใหญ่ สีเข้มมาก รสชาเข้มข้น พอเข้าปากแล้วหอมนัก”

พ่อบ้านโจวกล่าวอย่างระมัดระวัง “เรียนท่านอ่อง เป็นใบชาเกาซานดำที่ปลูกเฉพาะในเขตตงผิง แตกต่างจากชาของเจียงหนานขอรับ”

เงินอวี่ส่งเสียงอึม แล้วพลิกสมุดบัญชีรายชื่อกับสัญญาขายตัวในมือ จู่ๆ ก็ถามว่า “พ่อบ้านโจวเป็นวิชายุทธ์ใช่หรือไม่”

“รู้เพียงวิชาป้องกันตัวไม่กี่กระบวนท่าขอรับ”

เงินอวี่หัวเราะเหอะๆ “ห่านเย่ เจ้าลองประมือกับพ่อบ้านโจวสักหน่อย เพียงแลกเปลี่ยนฝีมือกัน อย่าทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ”

ดวงตาไหววูบ ห่านเย่ชักดาบออกมา ตะโกนเสียงดังแล้วเงื้อมฟัน พ่อบ้านโจว ดาบนี้ฟันอย่างดุดัน ไม่ใช่การแลกเปลี่ยนฝีมือกันแม้แต่ห้อย ทำสาวใช้จำนวนไม่น้อยตกใจจนหน้าถอดสี ด้วยเห็นชัดว่าพ่อบ้านโจวเลิ่ดออก

ลูกตาดำของพ่อบ้านโจวหดลง หมุนกาย เบี่ยงหลบได้อย่างน่าหวาดเสียว

เงินอวี่เห็นอย่างชัดเจนว่าห่านเย่ออกดาบดุดัน แต่พ่อบ้านโจว กลับหลบได้สบาย เขาจับชาพลางมองทุกคนในห้องโถงอย่างละเอียด ผ่านไปครึ่งแฉีกก็กล่าวว่า “หยุดมือเถิด ห่านเย่ เจ้าเจอคู่ต่อสู้แล้ว พ่อบ้านโจวฝีมือไม่เลว”

ห่านเย่เก็บดาบ แล้วกลับไปยืนอยู่ในกลุ่มมอครักษ์ตามเดิม

เงินอวี่วางถ้วยชาลง เดินมาตรงหน้าพ่อบ้านโจวแล้วหัวเราะเหอะๆ “วิชายุทธ์ของพ่อบ้านโจวดีถึงเพียงนี้ รู้ันใดควรไม่ควร หมิงเย่วสูหยิน ส่งเจ้ามาเป็นพ่อบ้านที่จวนข้า ช่างใช้ผู้ที่มีความสามารถสิ้นเปลืองโดยแท้”

พ่อบ้านโจวกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “สูหยินบอกว่าชินชินอ่องเป็นสหายเก่า ส่วนจวินอ่องต้องจากวังจึงมาไกล ข้างกายไม่มีใครดูแล นางจึงไม่สบายใจขอรับ”

เป็นเพียงสายสืบยังกล้าพูดจาวางโตอีกรี เงินอวี่รู้สึกเลื่อมใส ความกำเริบเลิ่บสานของหมิงเย่วสูหยินยิ่ง พอเขานึกถึงสตรีที่งามหยาดเยิ้ม ที่เรือนไฟที่วังจึงก็รู้สึกว่าดูแคลนนางไม่ได้จริงๆ เขากล่าวว่า “ข้าเพิ่งมาถึง ยังไม่คุ้นเคยกับเขตตงผิง หลังจากนั้นเรื่องในและนอกจวนฝากพ่อบ้านโจวดูแลด้วย”

แผ่นหลังของพ่อบ้านโจวเหยียดตรงเล็กน้อย กล่าวอย่างเย่อหยิ่งว่า

“ท่านอ่องเป็นสหายของหมู่ตึกจันทรฯ ข้าน้อยจะทำงานรับใช้จันอ่อง
อย่าง...เจ้า!”

เงินอวี่ตึงกริซออกจากท้องน้อยของพ่อบ้านโจวซ่าๆ จากนั้นแหงคอเขา
เพื่อบจชีวิต เงินอวี่แค้นเสียงเย็น “ข้าเพิ่งมาถึงแล้วอย่างไรเล่า กล้าวางคน
ไว้ข้างกายข้า และคิดจะตัดสินใจแทนข้าทุกเรื่อง ยามที่ท่านพ่อข้ายังมีชีวิตอยู่
ไม่เคยมีกฎเช่นนี้!”

สิ้นเสียง องค์กรัษรอบๆ ชักดาบแล้วจัดการกับบ่าวไพร่ที่หมู่ตึกจันทรฯ
ส่งมา เมื่อประกายดาบวาวขึ้น ในสิบคนก็ล้มลงเจ็ดคน ยังเหลืออีกสามคน
ที่หันหลังชนกัน ทัวร่างเต็มไปด้วยโลหิต สายตาค้างแค้น หนึ่งในนั้นตะโกนว่า
“ตงผิงจันอ่อง เจ้ากล้าลงมือกับพวกเราอย่างนั้นรี!”

เงินอวี่หัวเราะ “สังหารก็สังหารแล้ว ยังมีอันใดที่ไม่กล้าอีก”

“เจ้าจะสังหารแม้แต่คนที่ไม่รู้วิชายุทธ์รี!”

สีหน้าเงินอวี่เย็นชา “คิดจริง ๆ หรือว่าข้าเป็นลูกล้างผลาญที่ดีแต่
ขี่ม้าฝึกเหยี่ยวจากเมืองหลวง คิดหรือว่าหมู่ตึกจันทรฯจะส่งผู้ที่รู้วิชายุทธ์
มาข้างกายข้าเท่านั้น”

เขาเดินเข้าใกล้สามคนนี้ ยกเท้าเตะหน้าไม้ที่ประณีตเลงดงาม
ออกจากแขนเสื้อของบ่าวไพร่คนหนึ่ง “ไม่เป็นวิชายุทธ์แต่ใช้หน้าไม้เป็น
นี้ข้างขวาเหลือเล็กน้อย เห็นชัดว่าหยาบมาหลายปี อย่าบอกข้านะว่า
เป็นเพราะหยาบมาจริง! รองเท้าที่สาวใช้ผู้นี้สวมอยู่หนาถึงเพียงนี้
คงซ่อนใบมีดไว้ เจ้าเด็กนี่พอได้ยินถ้อยคำของข้า หุกก็กระดิก ดูจะเชี่ยวชาญ
การแอบฟัง หมิงเย่ฐูหยินส่งคนสิบคนที่ไร้ประโยชน์มาอย่างนั้นรี เข้าใจว่า
ข้าจะเก็บไว้สักคนสองคนก็ประสบความสำเร็จแล้วกระมัง”

ดวงตาของคนทั้งสามฉายแววตกใจ คนหนึ่งตะโกนว่า “สู้ตายกับเขา!”

คนทั้งสามคิดจะสู้สุดกำลัง เงินอวี่แย่งดาบขององค์กรัษนายหนึ่ง
ด้านข้าง จากนั้นเงื้อมมือเป็นวงอย่างดงาม ปลิดชีพพวกเขาทันใด เขาโยนดาบ
ทิ้งแล้วแค้นเสียงว่า “ส่งกลับหมู่ตึกจันทรฯ!”

เหล่าองค์กรัษใช้น้ำล้างพื้นแล้วแบกศพออกไป ยามนี้คล้ายอาลือ

เพิ่งรู้จักเงินอวี่จริง ๆ กล่าวเสียงสั้นว่า “นายน้อย พวกเราเพิ่งมาถึง ที่แห่งนี้ เป็นเขตอิทธิพลของหมู่ตึกจันทรานะขอรับ!”

“นับแต่เข้าไปเจ้าเป็นพ่อบ้านของจวนจวินอ่อง พวกเราพาคนเก่าคนแก่ มาไม่มาก ไม่พอใช้ก็ไปซื้อเพิ่มอีกสองสามคน หมิงเยร์ฮูหยินอยากยัดคน เข้าจวน ผู้ว่าเขตตงผิงคิดจะวางสายสืบไว้ในจวน ก็ปล่อยให้พวกเขาทำไป”

อาสื่ออึ้งงัน กล่าวอย่างไม่เข้าใจว่า “ในเมื่อไม่รู้ต้นลึกหนาบางของคน ที่จะซื้อเข้ามา ไยยังต้องสังหารพวกเขาด้วยขอรับ”

เงินอวี่กล่าวเสียงเย็นว่า “ซื้อได้ แต่นางมีอาจส่งมาได้ นายน้อย ของเจ้าไม่ใช่ก่อนที่กินข้าวนี้³! จวนนี้ตกแต่งได้ไม่เลว ข้าจะรับไว้แล้วกัน แต่หากคิดจะวางสายสืบก็ต้องให้ข้าพยักหน้าเห็นด้วยเสียก่อน!”

หมิงเยร์ฮูหยินนั่งฟังตั้ง เลือกลืมไหมสืชมพูคลุมร่างไว้หลวม ๆ กระโปรงยาว ลากพื้น ดูเหมือนยิ่งอ่อนแออาจต้านทานแรงลม นางนั่งเท้าคาง เผยให้เห็น ข้อมือขาวปานหิมะ ยังคงถามเสียงอ่อนว่า “เขาเพียงพาเจ้าชมทิวทัศน์ อย่างเดียวรี”

หลิวซิงอู่กล่าวเสียงแผ่วว่า “ไม่ใช่เจ้าคะ เขาไม่พอใจที่พ่อบ้านโจว แอบฟังอยู่ด้านข้าง จึงพาข้าหลบออกมาเพื่อถามบางอย่างเจ้าคะ”

“หืม”

หลิวซิงอู่ประหม่า แต่ยังคงพูดตามที่ตกลงกับเงินอวี่ว่า “เขาไม่ค่อย พอใจ จึงให้ข้าพาคนกลับมาด้วย และบอกว่าเขาชอบจวนจวินอ่องมาก”

“ไหนเจ้าถึงไม่พากลับมาด้วยเล่า หากพากลับมาด้วยก็จะสูญเสีย ไม่ก็คน” หมิงเยร์ฮูหยินถอนหายใจแผ่วเบา ดวงตาดมจายแววกลัดกลุ้ม “ตอนอยู่วังจึงรู้สึกวาทงผิงจวินอ่องก็แค่คนผู้หนึ่ง วิชายุทธ์จะว่าสูงก็ไม่สูง จะว่าต่ำก็ไม่ต่ำ ช่างทำให้คนอ่านไม่ออก”

หลิวซิงอู่ทำใจกล่าวพูดว่า “อาจารย์ ฮ่องเต้พระราชทานเขตตงผิงให้เป็น

³ หมายถึง เลี้ยงชีพด้วยการเกาะผู้หญิงกิน

ที่ดินคักดินาของเขา ซึ่งอยู่ห่างจากเขตหนานซ่างของพวกเราไม่กี่สิบหลี่ เขาจะจัดการพวกเราหรือไม่เจ้าคะ”

“เขาย่อมจัดการพวกเรา เพราะฮ่องเต้ทรงระแวงสงสัย หลายปีมานี้ สตรีทำการค้าใหญ่ขึ้น เขาต้องสงสัยว่าเบื้องหลังขำมีบุรุษที่เก่งกาจหรือไม่ และหาเงินมากถึงเพียงนี้เพื่ออะไร” หมิงเยว่สูฮยินหลุดหัวเราะราวกับ บุปผาบนหน้าผาแบ่งบานท่ามกลางสายลมสารท

หลิวซิงอู่มองท่าทางเปี่ยมเสน่ห์ของหมิงเยว่สูฮยินแล้วใจลอยเล็กน้อย สตรีเช่นนี้ไม่มีบุรุษแม้แต่คนเดียวออกจะแปลกเกินไปแล้ว นางอดเดาไม่ได้ว่า บุรุษของอาจารย์จะต้องอยู่ที่ปี่หลัวเทียน

“ซิงอู๋ ตงผิงจวินอ่องเก่งทั้งบู๊และบู้ ชำนาญดาพล่เหล่า ในเมื่อ เขาได้รับพระราชทานเขตตงผิงซึ่งอยู่ไม่ไกลจากหมู่ตึกจันทรา หากเจ้าแต่ง เป็นภรรยาของเขา ก็ไม่มีทางทิ้งงานของหมู่ตึกอย่างไรมิได้ ขำผิงจวินอ่อง เป็นบุตรเขยก็สามารถพักผ่อนได้อย่างสบายใจแล้ว”

หลิวซิงอู๋ตกใจ ใบหน้าขาวผ่องแดงเรื่อ แม้แต่หูของนางก็ยังแดง หมิงเยว่สูฮยินมองความน่ารักไร้เดียงสาของสาวน้อยก็ใจลอยโดยไม่รู้ตัว หยอกล้อว่า “เหตุใดเล่า หรือหวั่นไหวเข้าแล้วจริง ๆ”

“ไม่เจ้าคะ อาจารย์อย่าล้อซิงอู๋เล่นสิเจ้าคะ”

“ข้าไม่ได้ล้อเจ้าเล่น ซิงเหยียนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ข้าเชื่อความสามารถของนาง นางจะต้องกลับมาอย่างแน่นอน”

หลิวซิงอู๋รู้สึกสะอิดสะเอียน นางลิ่งเลมาโดยตลอดว่าจะหักหลังเงินอวี้ ดีหรือไม่ ขณะลิ่งเลไม่แน่ใจก็ได้ยินถ้อยคำนี้จึงเปลี่ยนใจ นางนึกถึงโหล่กว้างของเงินอวี้ และท่วงท่าสง่างามที่ด้านเทียนเหมิน ก็ตัดสินใจจะเชื่อถ้อยคำของเขา

หมิงเยว่สูฮยินโบกมือกล่าวว่า “ขอเพียงจวินอ่องไม่ได้พาทหารมา เขี่ยบหมู่ตึกจันทราให้ราบเป็นหน้ากลอง ก็ปล่อยให้เขากระวนกระวายไปเถิด อย่าให้คนของเขตตงผิงไปหาเรื่องที่จวนจวินอ่อง ยามนี้เขาเป็นเสือหัว จนเสียสติแล้ว ไม่ป้อนอาหารให้เขาก็ใช้ได้แล้ว เจ้าออกไปเถิด หากว่าง

ก็ไปอยู่เป็นเพื่อนจวินอ๋อง บุรุษเปล่าเปลี่ยวมักต้องการสตรี จะจับเขาอย่างไร คงไม่ต้องให้ข้าสอนเจ้ากรรมัง!”

หลิวซิงอุ้มก้นนางลง แล้วออกไปเจียบๆ

นางจากไปไม่นาน ก็มีชายชุดดำผิวดำ เบ้าตาลึกโหลคนหนึ่งเดินเข้าห้องโถง

หมิงเยว่ฮูหยินกล่าวเสียงเฉื่อยเนือว่า “เฮยเฟิง เจ้าไปบอกคุณชายว่า ซิงอู๋กับเหลียนอีเค่อเคยประมือกันมาก่อน นางเคยยิงธนูใส่เหลียนอีเค่อหนึ่งดอก วิชายุทธ์ของเขาสูงส่ง ข้ามีข้อมูลเกี่ยวกับเหลียนอีเค่อมากมาย ก่อนหน้านี้เขาเคยปรากฏตัวใกล้ๆ วังจิง หากคุณชายอยากตามหาเขาก็ให้ก่อเรื่องที่วังจิง ไม่นานเหลียนอีเค่ออาจจะปรากฏตัว”

หลังเฮยเฟิงคำนับนางแล้วก็หันกายเดินออกไป

หมิงเยว่ฮูหยินลุกยืน สีหน้าเปลี่ยนเป็นไม่น่าดู นางผลักประตูเปิดและเดินไปที่ลานเรือน เหยหน้ามองดวงจันทร์สูงสกาวบนท้องฟ้า ดวงตาค่อยๆ เต็มไปด้วยน้ำตา

เฮยเยียนที่ผอมแห้งหน้าตาบูดบึ้งเดินตามหลัง กล่าวเสียงต่ำว่า “คุณชายอาจจะห่วยเล่น!”

“เขาให้เฮยเฟิงเดินทางเป็นพันหลี่เพื่อสอบถามเรื่องของเหลียนอีเค่อ หากเขาไม่สนใจ จะทำอย่างนี้ไปไย ข้ารู้ว่าดวงตาคู่นั้น ดวงตาคู่นั้น...” เสียงของนางสั่นเครือเล็กน้อย หากไม่ใช่เพราะในน้ำเสียงเจือความเคียดแค้น ทำทางยามนี้ของหมิงเยว่ฮูหยินคงทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกสงสาร

นัยน์ตาของเฮยเยียนฉายแววสงสารและกระตือรือร้น เขาปกปิดความรู้สึกอย่างระมัดระวัง กล่าวเสียงแผ่วว่า “ฮูหยินจะเกลี้ยกล่อมคุณชายหรือขอรับ”

หมิงเยว่ฮูหยินลูบดอกเบญจมาศดอกหนึ่ง ก่อนออกแรงหักก้าน กัดฟันกล่าวว่า “คุณชายต้องการแต่ให้ใคร ข้าหรือจะขัดขวางได้ ส่งข่าวที่ฮวาบูชี่กลายเป็นหลานสาวสกุลจูไปให้ม่อฮูหยินที่วังจิง ยายเผ่าอสรพิษนั้นจะต้องไม่ปล่อยนางแน่ และส่งคนไปเจียงหนาน ภายในสองปีคุณชายไม่มีทาง

แต่งให้นาง ข้าไม่เชื่อว่าสองปีนี้จะหาโอกาสสังหารนางไม่ได้! เซร์เพย เดิมข้าคิดจะปล่อยบุตรธิดาของเจ้าไป ได้แต่โทษโชคชะตาของนางเองที่บุรุษ สกุลตงฟางต้องตาต้องใจ!”

เฮยเยียนถอนหายใจแผ่วเบา กล่าวว่า “ข้าน้อยจะจัดการเองขอรับ”

“เฮยเยียน” หมิงเยร์ฮูหยินจ้องเขา ดวงตางดงามแดงเล็กน้อย กล่าวเสียงลั่นว่า “เจ้าไม่ต้องไป หากคุณชายรู้ จะต้องสังหารเจ้าแน่ ข้างกายข้าไม่มีคนที่ไว้ใจได้อีกแล้ว ดูเหมือนชิงอู่จะฉลาดหลักแหลม แต่กลับเอาใจออกหากจากข้า ส่วนชิงเหยียนก็หายตัวไปนานถึงเพียงนี้ ผู้ที่จับตามองสกุลม่อก็ไม่ได้ส่งข่าวมา ข้ากลัวว่า...”

โลหิตในกายของเฮยเยียนพลุ่งพล่านเร้าร้อน รู้สึกเต็มใจหากต้องตาย เพื่อสตรีตรงหน้าผู้นี้ เขาหมุนตัวเดินออกไป กลับไม่รู้วาระอยยิ้มเยาะหยัน ผุดที่มุมปากของหมิงเยร์ฮูหยินที่ยืนอยู่ข้างหลัง

นางเก็บดอกเบญจมาศดอกนั้นขึ้นมาจากพื้นแล้วเสียบใส่กระถางดอกไม้ ด้วยความสงสาร กล่าวเสียงแผ่วว่า “ในสายตาในหัวใจของข้ามีแต่ท่าน คนเดียว ไยท่านต้องชอบเซร์เพย ปีนั้นท่านมาดูตัวข้าที่สกุลเซว แต่นับแต่นั้น เหตุใดในสายตาท่านจึงมีแค่นางผู้เดียว ปีแล้วปีเล่าที่ข้าขอร้องท่าน ท่านก็ยังทิ้งข้าให้อยู่ที่หมู่ตึกจันทราในตามยถากรรม นางมีอันใดดี สู้ข้าได้อย่างนั้นหรือ ข้าหาเงินให้ท่านตั้งมากมาย ส่วนนางมีแต่ทำให้ท่านเสียใจ”

หมิงเยร์ฮูหยินเปลี่ยนสีหน้าฉับพลัน ยามสะบัดแขนเสื้อ ภายในสวน บุปผาก็ไม่เหลือดอกไม้นบนกิงแม้แต่ดอกเดียว

หลิวชิงอู่รีบเดินเข้าลานเรือนอย่างเร่งร้อน เมื่อเห็นดอกไม้ในสวน ร่วงหมดก็ตะลึงอ้าปากค้าง

ดวงตาของหมิงเยร์ฮูหยินฉายแววดุตัน เงื่อฝ่ามือตบหน้านางจดหนึ่ง ตวาดว่า “ผู้ใดอนุญาตให้เจ้าเข้ามา!”

หลิวชิงอู่ถูกเขาลงด้วยความตกใจ “ทางตงผิงส่งข่าวมาว่าจวินอ่อง สังหารคนที่พวกเราส่งไปทั้งหมด และส่งศพกลับมาคืนนั้นทันทีเจ้าคะ!”

“สังหารได้ดี! ฮ่าๆ ข้าคิดอยู่ว่าจวินอ่องอ่อนแอเกินไป ไม่ใช่ชุดต่อสู้!”

จู่ๆ หมิงเยว่ฮูหยินก็หัวเราะ ไม่มั่งคั่งหรือทำตัวอ่อนแอตั้งปกติ นางหัวเราะ พักหนึ่งค่อยกล่าวกับหลิวชิงอู่ว่า “หากเจ้าทำให้จวินอ่องลุ่มหลงเจ้าได้ หมู่ตึกจันทราก็เป็นของเจ้าแล้ว”

หลิวชิงอู่อัปปาก ร้องเรียกเบาๆ “อาจารย์!”

หมิงเยว่ฮูหยินประคองหลิวชิงอู่ลุกขึ้น ลูบแก้มของนางเบาๆ ยิ้มน้อยๆ “ยังเจ็บอยู่หรือไม่ เมื่อครูอาจารย์ลืมหัดตัวจนเสียกิริยา ชิงอู่ อาจารย์รักเอ็นดูเจ้าที่สุด”

หนังสือของหลิวชิงอู่ซาหนิบ ผีนียิ้มกล่าวว่า “เป็นเพราะชิงอู่ใจร้อนเกินไปไม่ทันรายงานก็บุกเข้ามา ตำหนิอาจารย์ไม่ได้เจ้าคะ”

“สังหารแล้วก็แล้วไปเถิด เขาบอกข้าว่าเขาไม่ใช่คนที่จะถูกควบคุมได้ง่ายๆ และเขาก็ไม่ชอบถูกควบคุมด้วย วันรุ่งขึ้นข้าจะออกไปข้างนอก เจ้าอยู่เป็นเพื่อนจวินอ่องเถิด ชิงอู่ อย่าบอกข้าว่าเจ้าไม่รู้สึกละอายใจกับเขา ตอนเห็นเขาที่เรือนไฟ ข้าคิดว่าหากเขาเป็นเหลียนอี่เค่อผู้นั้นจะดีสักเพียงใดหนอ!”

ดวงตาของหมิงเยว่ฮูหยินสีกสวาดั่งแสงจันทร์กระจ่าง ขณะเดียวกันก็เจือความเย็นชาของแสงจันทร์ทรงกลด ทำหลิวชิงอู่อดแข่งขาอ่อนไม่ได้ จนต้องทรุดลงคุกเข่าต่อหน้านางอีกครั้ง

“คนที่ทำให้เจ้าจดจำมีรูปลักษณ์เพียงเหลียนอี่เค่อผู้เดียว ชิงอู่ ข้าเพียงเดาเท่านั้น จิตใจเจ้าอำมหิต ลงมือเหี้ยมโหด แต่ขาดความสุขุม ข้าเคยบอกเจ้านานแล้วว่าเจ้าสู้ความอดทนของชิงเหียนไม่ได้ หากเปลี่ยนเป็นนาง ไม่ว่าจะทำอย่างไรข้าก็มีอาจหลอกถามความจริงได้”

สีหน้าหลิวชิงอู่หวาดกลัว คิ้วขมวดกระโปรงของหมิงเยว่ฮูหยินแล้วอ้อนวอน “อาจารย์ ข้าไม่กล้าปิดบังท่านอีกแล้ว ท่านยกโทษให้ข้าด้วยเจ้าค่ะ!”

หมิงเยว่ฮูหยินหัวเราะเสียงต่ำ “ข้ายกโทษให้เจ้าแล้วไม่ใช่หรือ ข้าไม่ได้บอกคุณชายว่าเหลียนอี่เค่อที่เขาตามหาอยู่คือจวินอ่อง ข้าเพียงต้องการให้เจ้ากุมหัวใจของเขาไว้ให้แน่น นี่ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าต้องการหรือ

เจ้าอยากได้หมู้ตักจันทร่า ข้ามอบให้เจ้าได้ เจ้าชอบจวินอ่อง ข้าก็ส่งเสริมให้เจ้ารักเขา เด็กโง่ เจ้าสู้ฮวาปู้ชีไม่ได้หรือ”

หมิงเยว่ฮูหยินดิ่งหลิวซิงอู่เข้าห้องโถง หยิบกล่องแพรใบหนึ่งส่งให้ถึงมือของนาง กล่าวว่ “ฉวยโอกาสตอนที่เขายังไม่ระแวงเจ้า ใช้สิ่งนี้อ้างสิทธิ์ว่เป็นคนของเขา ขอเพียงเจ้าตั้งครรรักลูกของเขา จวินอ่องไม่มีทางทอดทิ้งเจ้าอย่างไม่ไยดี”

หลิวซิงอู่รับกล่องแพรมาทำทางคล้ายคนโง่มน สมองสับสนว้าวุ่นไม่เข้าใจจุดประสงค์ของหมิงเยว่ฮูหยิน

“ข้าต้องการแก้แค้น ไม่ว่าบุรุษคนใดที่เคยรักเซว่เพยและบุรุษคนใดที่คิดอยากแต่งให้บุตริของนาง ข้าก็จะไม่ยอมให้พวกเขาสมหวัง” หมิงเยว่ฮูหยินมองหลิวซิงอู่เงียบ ๆ กล่าวเสียงอ่อนว่ “เจ้าก็รู้จุดจบของคนที่หักหลังข้า เจ้าคิดว่าเวลานี้จวินอ่องปกป้องเจ้าได้หรือไม่ ไยไม่ลองบอกเขาดูเล่า”

เฉินอวี่ปกป้องนางได้หรือไม่ หากเขารู้ว่หมิงเยว่ฮูหยินมองนางออกอย่างทะลุปรุโปร่ง มีอาจหาประโยชน์จากนางได้อีกต่อไป เขายังจะปกป้องนางอยู่หรือไม่ หลิวซิงอู่นึกถึงเหตุการณ์ตอนที่เฉินอวี่ปกป้องฮวาปู้ชียามอยู่ที่จวินอ่องเจ็ด นึกถึงถ้อยคำของเขาที่พูดกับฮวาปู้ชีคืนฝนตก และนึกถึงเขาที่ลงมือจัดการนางที่ศาลาเสี้ยวซุนอย่างไม่ไ่ว้หน้า นางก็กัดฟันกดกล่องแพรแน่น “ข้าเชื่ออาจารย์เจ้าคะ”

“ต้องลงมือให้เร็วที่สุด” หมิงเยว่ฮูหยินพิงตั้งอย่างเกียจคร้าน เล็บมือสีกุหลาบเกี้ยวผมปอยหนึ่งมาสาบ แววดาอ่อนโยน

หลิวซิงอู่ตัดสินใจที่จะไม่ลังเลอีก ถ้ามอย่งนอบน้อมว่ “อาจารย์เหตุใดถึงกล่าวเช่นนี้”

“เขาสังหารคนของพวกเราแล้วจะต้องไม่ยอมมอยู่แต่ในจวนอย่างว่าง่ายแน่ เชื่อข้าสิ เขาต้องคิดจะใช้ฐานะของเหลียนอี่เค่อล่อหลอกให้คุณชายอยู่ห่างจากฮวาปู้ชี คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่เขากับชินชินอ่องจะมงายในรักเหมือนกัน เจ้าบอกเขาว่าวันมะรินข้าจะออกไปที่ภูเขาสื่อว่่านทางตะวันตก ซิงอู่

ข้าจะใช้ตนเองเป็นเหยื่อล่อ เจ้าอย่าได้พลาดโอกาสนี้เป็นอันขาด”

“ข้าสมควรทำอะไรเจ้าคะ”

“ใช้แล้ของเจ้า ธนูของเจ้า อาวุธลับของเจ้า คนของเจ้าลงมือสังหารข้า!”

เห็นหลิวซิงอู่ตะลึงงัน หมิงเยว่ซูหยินก็ถอดเสื้อออก มีรอยมีดยาวใต้ไห่หล่ดูน่าเกลียดมาก นางยิ้มน้อยๆ “ปีนั้นข้าใช้แผนทรمانสังหารเพื่อแต่งให้คนผู้หนึ่ง พวกเราศิษย์อาจารย์ไม่มีอันใดที่จะต้องเกรงใจกัน หากเจ้าช่วยชีวิตเขาไว้ได้ เขาจะต้องเชื่อฟังเจ้าอย่างแน่นอน”

ทันใดนั้นหลิวซิงอู่ก็รู้สึกหวาดกลัว สตรีผู้นี้บ้าบิ่นเกินไปแล้ว นางถึงกับยอมทำร้ายตนเองเพื่อสร้างโอกาสเช่นนี้ ทว่าเป้าประสงค์เห็นได้อย่างชัดเจน คือให้ตนแย่งเงินอวี๋เพื่อทำให้ฮวามู่ซี้เสียใจ ไม่เพียงเท่านั้น นางยังไม่ต้องการให้คุณชายครองคู่กับฮวามู่ซี้ด้วย หรือนางต้องการตั้งตนเป็นศัตรูกับปี๋หลิวเทียน!

หลิวซิงอู่หนาวสัน ปี๋หลิวเทียนคืออันใด อาจารย์เป็นหญิงที่แข็งแกร่งภายในสิบปีสามารถก่อตั้งหมู่ตึกจันทรา เช่นนั้นแล้วบุรุษที่นางแต่งงานด้วยผู้นั้นจะน่ากลัวมากเพียงใด หากตนทำตามแผนที่นางวางไว้ แล้วปี๋หลิวเทียนจะจัดการกับตนอย่างไร

พลันนั้นก็รู้สึกชาที่ลำคอ หลิวซิงอู่ยังไม่ทันได้สติกลับคืนมา หมิงเยว่ซูหยินก็ยกแขนของนางขึ้น นางตกใจอ้าปากค้าง กลับไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมาแม้แต่น้อย ดวงตาเบิกกว้าง เห็นเข็มทองที่บาดังชนวูว์ถูกแทงเข้าสู่ร่างกาย

“ภายในสิบวันข้ายังเอาเข็มออกให้เจ้าได้ หากไม่แล้วมันจะเข้าสู่กระแสเลือดของเจ้าแล้วทิ่มแทงหัวใจของเจ้า จุดจบจะเป็นเช่นเดียวกับซินซินอ๋อง ซิงอู่ อาจารย์จะช่วยตัดสินใจแทนตัวเอง หากงานสำเร็จ ข้าจะเอาเข็มออกให้เจ้า”

หมิงเยว่ซูหยินปล่อยมือออกจากลำคอของหลิวซิงอู่ที่มีเข็มทองเล่มนั้นปักอยู่ แล้วยิ้มน้อยๆ “ไปเถิด”

หลิวซิงอู่ระงับความกลัวในใจ สูดลมหายใจเข้าลึก “ซึ่งอยู่ไม่มีทาง
ทำให้อาจารย์ผิดหวังเจ้าค่ะ”

เข้าปลายฤดูสารทแล้ว เมื่อต้นเช้าจะเห็นน้ำค้างเกาะตามต้นไม้และใบหญ้า
ข้างทาง เปล่งประกายแวววาวดุจหิมะที่โปรยปรายลงสู่พื้นดิน สีลันของ
สารทฤดูในป่าเขายังไม่จางหาย สีเขียวเข้ม สีเหลืองทอง สีแดงเพลิง
อาบย้อมหลายชั้นทำให้ป่าเขาดูงดงามอย่างไม่น่าเชื่อ

นภาในชี้อใจกว้างใหญ่และเป็นสัจธรรม ไม่มีก้อนเมฆให้เห็น
แม้แต่น้อย สดใส่อย่างยิ่ง ดวงตะวันที่เพ่งทอแสงดูเหมือนจะร้อนแรง
ทุกอย่างถูกแสงส่องจนปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน แต่เมื่อแสงส่องกระทบร่าง
กลับมีแต่ความอบอุ่น

กัณฑ์น้ำสับสนในลำธารให้ไหลเข้าจนอย่างขึ้นมีน เฌนอวีเอามือ
โพล่หลังยืนอยู่ข้างกัณฑ์น้ำ ไม่รู้คิดอันใดอยู่ แม้อาสิจะเลื่อนขึ้นเป็น
พอบ้านแล้ว แต่ยังคงรับใช้ข้างกายเฌนอวี เขาคลุมเสื้อคลุมขนนกกระเรียน
ให้เฌนอวีอย่างระมัดระวัง น้ำเสียงเจือตำหนิเล็กน้อย “นายน้อย ที่นี้
หนาวกว่าวังจริง ระวังเป็นหัวดอรับ แม่นางหลิวมาแล้ว บ่าวให้นางรอ
ในห้องโถงใหญ่”

เงินอุดหนุนเราไม่ได้ หยอกล้ออาสี่ว่า “ใช้อำนาจของพ่อบ้าน
เร่ถึงเพียงนี้เชียวรี”

อาลือเบะปาก “เมื่อวานไม่ใช่นายน้อยหักหน้าหมู่ตึกจันทร์หาหรือ
ขอรับ โฉนบ่าวต้องทำสีหน้าดี ๆ ให้นางด้วยเล่า!”

“เชิญนางมาที่สวนบุปผา” เจินอวี่สั่งเสร็จค่อยเดินเข้าไปนั่งในสวน

ชุดน้ำชาวางอยู่บนโต๊ะไม้ เหนือวอลล์มือตัมชาด้วยตนเอง น้ำตัมชาเป็นน้ำพุจากภูเขาสูง ชาเป็นใบชาเกาซานต้าที่ปลูกเฉพาะในเขตตงผิง น้ำชาเข้มข้น กลิ่นหอมกรุ่น จู๋ๆ เขาก็นึกถึงยาลูกกลอนขับร้อน แก้วพิษขุ่น และเงินหนึ่งพันตำลึงที่จู๋หลู่ หลงจื๋อร้านแลกเงินซื้อไหของวังจิงส่งมาให้ ตอนที่เขายังไม่รู้ว่ยาอายุที่เขตกพรองศุใจ รีมผีปากของเหนือวู้ผุดยืม

ความเฉลียวฉลาดของสาวปู้ชี้ว่าเขาตกตะลึงพริ้งพริต นางสนใจใบชา เกาซานต้นนี้กระมัง ถึงกับใช้วิธีนี้สร้างความสัมพันธ์ทางการค้ากับเขตตงผิง เพื่อจะได้รู้ถึงความเคลื่อนไหวของเขา

“เด็กโง่” เขายิ้มและตำหนิเสียงแผ่วเบา จากนั้นสูดดมความหอม ของชาอย่างพึงใจ และจิบช้าๆ

หลิวซิงอู๋ยืนอยู่หน้าประตูสวนบุปผา นางนึกถึงยามที่เจอเงินอวี่ ครั้งแรก เขาสวมเสื้อสีน้ำเงิน ทัวร่างแผ่กลิ่นอายสูงศักดิ์ ปรากฏกายบน หอบุปผาของหมู่ตึกจันทราที่ตรอกหนานเซี่ยซึ่งจัดงานเทศกาลโคมไฟ

เงินอวี่ไม่หล่อเหลาเหมือนม่อร่วเฟย แต่ขอเพียงเอาเขาไปซ้อนทับกับ เหลียนอวี่เค่อ คนหนึ่งคือคุณชายสูงศักดิ์ผู้อ่อนโยน อีกคนคือจอมยุทธ์ ผู้เย็นชาเคร่งขรึม เมื่อรวมกันทำให้นางรู้สึกถึงความยอดเยี่ยม ความถือดี และความน่าเกรงขามของเหลียนอวี่เค่อยามอยู่ที่ด่านเทียนเหมิน กับความ อ่อนโยนและความเงียบขรึมของเงินอวี่ที่อยู่ตรงหน้านี้ นางสุดลมหายใจ เข้าลึกโดยไม่รู้ตัว อากาศบริสุทธิ์ยามเช้าตรงเข้าสู่หัวใจและปอด ทำให้นาง ค่อยๆ ใจเย็นลง

“คุณหนูหลิวมาแต่เช้า มิทราบว่ามีธุระใด”

เงินอวี่เบือนหน้ามอง แสงอาทิตย์ส่องไปหน้าของเขา ช่างสมบูรณ์แบบ ยามนี้หลิวซิงอู๋เหมือนจะพบว่า เบ้าตาใต้คิ้วดำเข้มของเงินอวี่ลึกลับดน้อย ไม่น่าแปลกใจที่นางมักรู้สึกดวงตาของเขาฉายแววลุ่มลึก

นางเยาะหยันตนเอง หรือเป็นเพราะอาจารย์เอาเข้มนั้นแทงถุงน้ำ⁴ ของนาง ทำให้นางนอนไม่หลับทั้งคืน และมองอันใดก็รู้สึกว่แปลกใหม่ อยากรู้อยากเห็น เหมือนว่ามองเขาเท่าไรก็ไม่พอ

นางค่อยๆ เดินเข้าไปนั่งตรงข้ามกับเงินอวี่

เขายื่นถ้วยชาให้นาง ไม่ใช่ถ้วยกระเบื้องขาวเจียงซิน “กระเบื้องขาว เบาและบางดั่งหยก เหมาะกับชาเขียวของเจียงหนาน ขณะที่ใบชาเกาซานต้า

⁴ แปลตรงตัวว่า ถุงน้ำดี มีความหมายอีกนัยหนึ่งว่า ความใจกล้า

ที่ตัมแล้วใส่บ้านชาที่ท่าจากดินจือชาของเมืองอีซึ่งจะติกว่ากระเบื่องชาวเจียงชิน”

“ของที่มาจากเจียงหนานดีหมดกระมัง” หลิวซิงอุ้ดเหินแนมไม่ได้
เหินอวีไม่ปฏิเสธ กล่าวว่า “นางดีทุกอย่าง”

ความเศร้าเ่อลันขึ้นมาจากส่วนลึกของหัวใจ เหตุใดถึงไม่มีคนรักนางแบบนั้บ้าง มือซ้ายของหลิวซิงอุ้ยกถ้วชาขึ้นเต็มจนหมด เมื่อเข้าปากก็รู้สึกขมเล็กน้อย แต่พอไหลลงคอแล้วรู้สึกถึงรสหวาน

นางกัฒพัณกล่าวว่า “เย็นนี้อาจารย์จะออกไปข้างนอก”

เหินอวีเล็กคิ้วเล็กน้อย “ไยถึงเร็วเช่นนี้”

หลิวซิงอุ้กล่าวเสียงเย็นว่า “ท่านหวังให้นางรีบไป แล้วท่านจะได้ไล่ตามนางไปตลอดทางไม่ใช่หรือ หลังสืบพบสิ่งที่ท่านต้องการแล้วก็จะไปจากที่นี่ จากนั้นก็ไปเจียงหนานกระมัง”

เหินอวีจ้องนางครุ่นหนึ่ง จู่ๆ ก็เอื้อมมือไปกุมมือขวาของนาง ถามอย่างประหลาดใจว่า “ไยถึงเย็นเช่นนี้”

หลิวซิงอุ้ใช้มือซ้ายปิดมือขวาออก ไม่ขยับมือขวา แต่แค่มือซ้ายมือเดียวจะเอาชนะเหินอวีได้อย่างไร ไม่ก็กระบวนท่าที่ถูกเขาจับจุดชี้พจรแล้วนางกล่าวอย่างเกรี้ยวกราดว่า “ข้ามาแจ้งข่าวที่ท่านอยากรู้แล้ว ท่านคิดจะทำอย่างไร”

เหินอวีปล่อยมือนาง คลี่ยิ้มกล่าวว่า “ข้าจะไม่ทำอันใดทั้งนั้น เจ้ากลับไปได้แล้ว ขอบคุณสำหรับข่าวของเจ้า”

หลิวซิงอุ้ดึงมือกลับ ตะลึงงันและนั่งนิ่งไม่ไหวติง ผ่านไปสักพักก็ถามว่า “ให้ขายูกินอาหารกลางวันด้วยได้หรือไม่ ข้าไม่ยากกลับไปเร็วนัก”

“ได้สิ เหตุใดจะไม่ได้เล่า พ่อครัวของบ้านข้าเพิ่งจับปลาในลำธารมาได้เที่ยงวันนี้ข้าขอเชิญเจ้ากินปลา” เหินอวีผลิยิ้ม ยังคงตัมชาต่อและอาบแดดพร้อมกับชมทิวทัศน์

หลังอาหารกลางวัน หลิวซิงอุ้ขี่ม้ากลับไป ขี่ไปได้สักพักก็หันหน้ากลับมา เห็นเหินอวียังคงยืนอยู่ใต้ต้นเฟิงสีแดงหน้าประตูจวน มองนางยิ้มๆ

นางแตะมือขาโดยไม่รู้ตัว ในใจเศร้าสลดเล็กน้อย แล้วรีบควมม้าจากไปอย่างรวดเร็ว

รอยยิ้มบนใบหน้าของเงินอวี่เลือนหายพร้อมกับร่างของนางที่จากไป เขาหันหลังเดินเข้าจวน ยืนอยู่ข้างกำแพงหันหน้าตามลำพังเป็นเวลานาน จากนั้นเรียกหาคนเฝ้าไปสนทนาที่ห้องหนังสือตลอดบ่าย

เมื่อณภาเริ่มมืดแล้ว ก็มีอาซาสิบตัวชี้ออกจากจวนจวินอ๋องไปตามถนนหินสีขาวที่ปูใหม่เส้นนั้นเพื่อออกจากเขตตงผิง

ชาวบ้านในเขตตงผิงที่หลบอยู่ไกลๆ ชี้นิ้วไปที่คุณชายสูงศักดิ์รูปงามที่มีกองกำลังติดตามไปเป็นพรวน

กลางดึก ท้องกว้างของเขตหนานซางสว่างไสวด้วยแสงไฟ มองเห็นควันสีเขียวยพุ่งขึ้นที่จุดรวมพล ที่นั่นคือเตาเผาที่ไฟไม่เคยมอดดับ ยิ่งเข้าใกล้ ภูเขาแสงไฟยิ่งน้อยลง

นอกประตูใหญ่ของหมู่ตึกจันทรามีเกี้ยวหลังหนึ่งค่อยๆ เคลื่อนไปทางตะวันตก

หมิงเยว่ฮูหยินนั่งพิงอยู่ในเกี้ยว หลับตาลงพักผ่อน

ครั้นเกี้ยวขึ้นสู่ทางเดินบนเขาแล้ว คบเพลิงในมือของผู้คุ้มกันด้านหน้าส่องทางบนเขาจนสว่างไสว

เกี้ยวเคลื่อนตัวช้าๆ ทั้งคืน เมื่อรุ่งอรุณมาเยือนก็ข้ามยอดเขาลูกหนึ่ง และหยุดพักข้างลำธาร

หมิงเยว่ฮูหยินลงจากเกี้ยว ค่อยๆ สูดอากาศในหุบเขา พรหมผืนหนาถูกปูบนหญ้าไต้ต้นไม้ นางนอนตะแคงเอามือเท้าขมับเหมือนกำลังจับหลับ

เหล่าผู้คุ้มกันกระจายอยู่โดยรอบ เปลี่ยนเวรกันพักผ่อน

ไม่ถึงสองชั่วยาม หมิงเยว่ฮูหยินลุกนั่ง เช็ดหน้า กินอาหาร แล้วขึ้นเกี้ยวออกเดินทางต่อ

จนกระทั่งวันที่สามก็มาถึงจุดอันตราย ด้านหนึ่งของภูเขาเป็นหน้าผาสูงชัน อีกด้านเป็นป่าทึบเทือกเขาสูง เมื่อยืนอยู่บนทางขึ้นเขา มองลงไปเห็นแม่น้ำใต้หน้าผาไหลเชี่ยวกราก คลื่นกระทบหินจนเกิดคลื่นลูกใหญ่

เกี่ยวหยุดลงที่นี้ หมิงเยว่สูหยินลงจากเกี่ยว ในมือถือเชือกตะขอเหล็ก นางยืนอยู่ริมหน้าผาแล้วออกแรงเหวี่ยงตะขอเหล็กให้เกี่ยวกับต้นไม้เก่าแก่ที่ยื่นออกจากหน้าผา จนนกผู่หนึ่งตกใจบินหนี

ต้นไม้เก่าแก่ต้นนั้นมียาเป็นพันปี ใบเขียวชอุ่ม เถาวัลย์ที่ห้อยลงมาจากต้นไม้ยาวหลายจั้ง ปลายด้านหนึ่งยื่นออกไปไกลระหว่างภูเขาสองลูก เหนือแม่น้ำ

จากหน้าผาสูงชันไปถึงต้นไม้เก่าแก่ต้นนั้นระยะทางสิบกว่าจั้ง นอกจากหมิงเยว่สูหยินจะมีวิชายุทธ์สูงส่งแล้ว เห็นชัดว่านางมาที่นี้หลายครา จึงมีความชำนาญ

ผู้คุ้มกันนายหนึ่งจับปลายเชือกอีกด้านหนึ่ง ทะยานขึ้นเขาอย่างรวดเร็ว แล้วผูกเชือกกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง กลางอากาศก็ปรากฏเชือกเส้นหนึ่ง หมิงเยว่สูหยินสะกิดปลายเท้าเบาๆ ไถลไปตามเชือกเพื่อไปยังต้นไม้ใหญ่ที่อยู่อีกด้านของชะง่อนผา

หมิงเยว่สูหยินพาผู้คุ้มกันมาด้วยสิบนาย ยามนี้เฝ้าคุ้มกันอยู่ข้างต้นไม้เมื่อคำตอบ สี่หน้าเคร่งเครียด

ไปไม่ในป่าสนไหว ลูกธนูดอกหนึ่งถูกยิงใส่ลำคอของหนึ่งในผู้คุ้มกันอย่างแม่นยำ พอลูกธนูดอกนี้ถูกยิงออกมา ก็มีลูกดอกถูกยิงออกจากในป่าดังพัวๆ เหล่าผู้คุ้มกันกระเจิงไปคนละทิศ ขณะจะอำปากส่งเสียงตะโกน ก็มีลูกธนูดอกหนึ่งยิงใส่ลำคอ การต่อสู้อย่างรวดเร็ว ไม่มีแม้แต่เสียงกริรร้อง

เงินอวี่ยืนอยู่ข้างต้นไม้ใหญ่ มองเชือกเส้นสุดท้ายพลางถอนหายใจ หากไม่ใช้กับดัก เขาตามไปก็ใช้ได้แล้ว แต่หากเป็นกับดัก ขอเพียงเขาขึ้นไปบนเชือก แล้วหมิงเยว่สูหยินตัดเชือกที่ผูกกับต้นไม้เก่าแก่ทั้ง เขาก็จะร่วงตกเหวลึกทันใด สมควรจะทำเช่นใดดี เขาจะต้องตัดสินใจ จากนั้นเมืองครักษัยนายหนึ่งเดินออกมา สี่หน้าเด็ดเดี่ยว เขาเชี่ยวชาญวิชาตัวเบาและการปีนป่ายมากที่สุดในการรดาองครักษัยที่ติดตามเงินอวี่ เขาสวมเสื้อเหมือนเงินอวี่เป็นชุดดำเข้ารูปแขนงู ด้านหลังสะพายแล่ง มีเชือกพันเอว

เงินอวี้นับไหล่ขององครักษ์ ก่อนพยักหน้าเล็กน้อย

องครักษ์นายนั้นเกี่ยวเชือกอย่างคล่องแคล่ว แล้วไถลไปที่ต้นไม้เก่าแก่
ทุกคนมองเขาอย่างเคร่งเครียด เมื่อเห็นเขาไปถึงต้นไม้ ขณะจะถอนหายใจ
โล่งอก ก็ได้ยินเสียงร้องดังมาจากที่ไกลๆ จู่ๆ ร่างของเขาก็ร่วงตกลงไป
ข้างล่าง ทุกคนเห็นอย่างชัดเจน เขาโยนเชือกในมือทิ้งแล้วคว้าจับเถาวัลย์
ที่ห้อยลงมาจากต้นไม้เก่าแก่ เพื่อลดแรงกระแทก ก่อนตกลงไปในแม่น้ำ

“ผู้ที่อยู่ปลายแม่น้ำไปถึงแล้วหรือยัง” เงินอวี้นั่งต้นไม้เก่าแก่ต้นนั้น
พลางถาม

“ถึงแล้วขอรับ ตราบใดที่อาการบาดเจ็บไม่ร้ายแรง สมควรจะ
ไม่เป็นไร” หานเย่ตอบ

เงินอวี้นั่งมือไปชักดาบของเขาออกมาตัดเชือก เมื่อเห็นเชือกเส้นนั้น
ตกลงไปข้างล่างแล้ว เขาหัวเราะ แล้วสั่งให้พักพ่อน

เมื่อฟ้ามืด เงินอวี้นั่งลุกขึ้น ตรวจสอบของที่อยู่มากตัว จากนั้นตบไหล่
ของหานเย่ “ถอนกำลังกลับตามแผนที่วางไว้”

เหล่าองครักษ์ประสาธน์มือก่อกำลังเสียงแผ่วว่า “นายน้อยระวังตัวด้วย
ขอรับ”

เงินอวี้นั่งหัวเราะ ลองผูกเชือกกับต้นไม้ใหญ่อีกครั้ง แล้วกระโดด
ลงจากหน้าผา เชือกในมือพาเขาลงไปข้างล่างเงียบๆ คล้ายเหยี่ยวภูเขา
พอถึงปลายสุด เขาก็จับเชือกไว้แน่นด้วยมือข้างเดียว ปลายเท้าเหยียบผนังเขา
แล้วอาศัยแสงจันทร์สลัวพินิจระหว่างภูเขาอย่างละเอียด ก่อนยิงธนูใส่หินผา
ดอกหนึ่ง ลูกธนูยาวปักที่ซอกหินลึกครึ่งหนึ่งอย่างแม่นยำ เขายิ้มพึงใจ
และค่อยๆ ปล่อยเชือกในมือ อาศัยแรงเหวี่ยง คนก็ลอยไปยืนอยู่บน
ลูกธนูยาว หลังพินิจผนังผา และยิงลูกธนูดอกที่สองออกไป

ผ่านไปได้ครึ่งชั่วโมง เขาเข้าใกล้ต้นไม้เก่าแก่ต้นนั้น ไม่นานก็ปีน
ขึ้นไปบนต้นไม้เงียบๆ เงินอวี้นั่งบนต้นไม้ต้นนี้อย่างละเอียด ตะขอที่
หมีงแย้วฮูหยินโยนทิ้งไว้ยังติดอยู่บนต้นไม้ เขาไม่กล้าขยับตัว เพราะมี
วิหคหลายตัวเกาะต้นไม้ หากทำให้วิหคที่ออกมาหา กินยามวิกาลตกใจบินหนี

ก็เท่ากับเปิดโปงตนเอง

เขารอเสียบๆ เวลานี้เงินอวี้สงสัยใคร่รู้อย่างเลียงไม่ได้ หมิงเยว้สูญยินไม่รู้ว่าเขาสะกดรอยตามนางจริงๆ นะหรือ หรือนางมันใจในฝีมือตนเองไม่กลัวว่าเขาจะไล่ตามทันหรือ

เขาพึ่งต้นไม้ หลับตาลงหลอมรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับต้นไม้ เขาไม่คิดออกตามหา แต่รอให้หมิงเยว้สูญยินออกมา

เมื่อดวงเดือนลอยเด่นกลางท้องฟ้า ที่ลำต้นใหญ่และแข็งแรงของต้นไม้ต้นนี้ก็ปรากฏโพรงโพรงหนึ่ง วิชาที่เกาะต้นไม้ตกใจกระพือปีกบินหนีแล้วหมิงเยว้สูญยินก็เผยตัว

นางอยู่ห่างจากเงินอวี้ไม่ถึงสองจั้ง เงินอวี้เห็นนางแล้วรู้สึกแปลกๆ ในใจ เขารอเสียบๆ อยากรู้ว่าหมิงเยว้สูญยินจะจากไปอย่างไร

เขาเห็นนางหันซ้ายแลขวา แล้วปลดเชือกตะขอเส้นนั้นออก ก่อนกลับเข้าโพรงไม้อีกครั้ง

ที่แท้หมิงเยว้สูญยินไม่คิดจะกลับทางเดิม มินานางถึงทั้งผู้คุ้มกันฝีมืออ่อนด้อยกลุ่มนั้นไว้ เขามองโพรงไม้อย่างอยากรู้อยากเห็น ขณะที่วิหคที่ออกหากินยามค่ำยังคงกระพือปีก เขาเดินไปข้างโพรงไม้ สัมผัสถูกปุ่มปมไม้ที่ยื่นออกมา ให้ความรู้สึกเย็นเล็กน้อย เขาออกแรงกด เปลือกไม้ก็ขยับ เขาจึงกระโดดเข้าไป

ภายในโพรงไม้ไม่มีมืด แสงจันทร์ส่องลอดรอยแตกของเนื้อไม้มาได้เล็กน้อย ด้วยแสงสลัวนี้เอง เงินอวี้จึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นโพรงไม้ตามธรรมชาติ ตลอดทางที่เขาวิ่งลงมาได้ยินเสียงกลไก แยะแล้วมีทางลับเขาตะลัดต้นเพื่อทะยานขึ้นไป จมูกได้กลิ่นหอมคล้ายบุปผานานาพรรณในสวนบุปผาที่พลิบานในฤดูวสันต์ จู๋ๆ เหมือนว่าเขาจะสูญเสียพละกำลังกะทันหันจึงวิ่งลงไป

“เหอะๆ จวีนอ๋อง พวกเราเจอกันอีกแล้วนะ”

ตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่งสว่างขึ้น หมิงเยว้สูญยินผู้งดมยีนอยู่เบื้องหน้า

เฉินอวี เขายิ้มเจื่อน “ซูหยินฝีมือร้ายกาจ กำลังรอข้าอยู่หรือ”

“เจ้าไม่มา ข้าจะกล้าจากไปได้อย่างไร ข้าไม่คิดจะสังหารเจ้า ที่เจ้าสุดเข้าไปเป็นพงสลายกระดุก อีกสามวันข้าจะกลับมาอีกครั้ง เมื่อถึงยามนั้น กำลังภายในของเจ้าก็สูญเกือบหมดแล้ว กลายเป็นจวินอ่อนที่ไร้วิชายุทธ์ และได้รับที่ดินศักดิ์นาติดกับหมู่ตึกจันทรา คิดว่าวันหน้าข้าคงร่วมมือกับจวินอ่อนได้อย่างดีแล้ว” หมิงเยว่ซูหยินกล่าวจบก็ทิ้งตะเกียงน้ำมันที่ถือไว้ แล้วจากไปพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

เฉินอวียิ้มขึ้น “ต้องทนทิวสามวัน ข้ายังสลายกำลังภายในของข้า ไม่ใช่ว่าซูหยินเร่งให้ข้าตายเร็วขึ้นหรอกหรือ”

หมิงเยว่ซูหยินหันกลับไปกล่าวว่า “ไม่ตายหรอก แค่สามวันเท่านั้น” นางเดินไปข้างหน้าแล้วยกมือผลัก ปรากฏโพรงโพรงหนึ่ง นางหายเข้าไปในโพรงนี้

เฉินอวีนอนรออยู่ที่พื้น ผ่านไปครึ่งชั่วยามก็ได้ยินเสียงฝีเท้าลนลาน ดังขึ้นในโพรง เฉินอวีหันหน้าไปเห็นหลิวชิงอู่ เขาหัวเราะเหอะๆ “ฟ้าไม่ปิดกั้นหนทางคน ดูท่าสวรรค์ค่อนข้างดีต่อข้า!”

หลิวชิงอู่ออกแรงพุงเขา กล่าวว่า “ต้นไม้ยังมีทางเข้าลับอีกทาง ข้าจะพาท่านไป”

เฉินอวีฟังร่างนางแล้วยิ้ม “มีแต่เจ้าที่รู้ทางลับนี้ เจ้าไม่กลัวว่าหมิงเยว่ซูหยินจะสังหารเจ้าหรือ”

หลิวชิงอู่ไม่พูดจา พาเขาไปยังทางลับและเดินตรงไปข้างหน้า นางเดินเหมือนคุ่นเคยทาง พวกเขาเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น จับพลันนั้นได้ยินเสียงของหมิงเยว่ซูหยินดังขึ้นอีกครั้งว่า “ชิงอู่ เจ้ากล้าทรยศข้ารี!”

มีลมหอบหนึ่งพัดเข้ามาในทางลับ หลิวชิงอู่ถูกหมิงเยว่ซูหยินโจมตีใส่ฝ่ามือหนึ่ง นางกระอักโลหิตใส่เฉินอวี ยืนโนงนง โอบเขาไว้แล้วลึงตัว ไม่รู้ว่านางกดกลไกใด ร่างของทั้งสองคนจึงตกลงไปข้างล่าง

ภายใต้แสงเดือนสลัว พลันปรากฏรอยยิ้มบนใบหน้าของหมิงเยว่ซูหยิน นางพึมพำว่า “ชิงอู่ ความจริงเจ้าทำแบบนี้ดูดีกว่าการใช้ยากับเขาเป็นร้อยละ

ที่ผ่านมามีความคิดว่าเจ้าไร้เลห์เหลี่ยม ยามนี้ข้าไม่รู้จริง ๆ ว่าเจ้าโง่หรือฉลาดกันแน่ หลังจากนั้นก็เกินไปไม่ได้ที่จวันอ่องจะลิมบุญคุณของเจ้า ช่างเกิด ถึงอย่างไร ก็ทำให้ข้าบรรลุปะหมายได้เช่นกัน”

หลิวซิงอู่ค่อย ๆ ได้สติ มีผ้านำพันเอวนางไว้อย่างแน่นหนา ไม่ไกลนักเงินอวี่ นิ่งเหม่อข้างกองไฟ เมื่อนางพยายามยันกายลุกนั่งก็รู้สึกเจ็บที่หน้าอกอีกครั้ง จึงร้องออกมา

เงินอวี่รีบเดินมากดไหล่ของนางไว้ กล่าวว่า “กระตูกชีโครงหัก อย่าเพิ่งขยับ”

นางนอนลง แสงจันทร์ส่องไปหน้าดงามของนาง ผิวพรรณขาวผ่อง ดุจหยก นางพึมพำว่า “ท่านไม่ได้สูดผงสลายกระตูกเข้าไปรี”

เงินอวี่ไม่ปฏิเสธ

“ท่านรู้ได้อย่างไร”

เงินอวี่หัวเราะ “ข้าเพียงรู้สึกกว่าหาปีหลัวเทียนเจอง่ายเกินไป เลยระวังตัวไว้สักหน่อยก็เท่านั้น”

ดวงตาของหลิวซิงอู่ค่อย ๆ มีน้ำเอ๋อคลอ “ท่านตำหนิข้าหรือไม่ หากข้าไม่มา ท่านก็จะไล่ตามนางไปได้”

เงินอวี่นั่งลงข้างกองไฟแล้วย่างนกตัวหนึ่ง กล่าวอย่างอ่อนโยนว่า “นางไม่มีทางพาข้าไปปีหลัวเทียนง่าย ๆ แน่ เจ้าไม่ต้องคิดมาก ข้าต้องขอขอบคุณเจ้าที่มาไม่ทัน ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะมาช่วยข้า”

หลิวซิงอู่เบือนหน้าไปกล่าวเยาะหยันว่า “ท่านไม่ต้องขอบคุณข้า หากข้าติดท่าน ข้าสมควรบอกความลับของโพรงนี้ให้ท่านรู้ นี่เป็นแผนทรมาณสังหารของอาจารย์ แผนเดิมของนางคือจับท่านหรือทำร้ายท่าน แล้วให้ท่านเป็นหน้หน้าใจข้า เมื่อข้าช่วยท่านไว้ ท่านก็จะซาบซึ้งบุญคุณของข้า และรู้สึกหวนไหว ยามนี้ดูเหมือนอาจารย์จะดูเบาท่านเกินไป หากข้าทำตามแผนของนางจริงก็จะหลงกลท่าน ท่านไปซะเถิด!”

เงินอวี่หยิบนกตัวนั้นขึ้นมาก็กเป็นชิ้น ๆ กล่าวเสียงนุ่มว่า “อ้าปาก!”

“ข้าไม่กิน! ท่านไม่ได้ยินที่ข้าพูดหรือ มีชีวิตในถุงหอมที่ห้อยเอวของข้า คิดว่าน่าจะเป็นยาปลุกกำหนด ท่านน่าจะรู้ว่าหากข้าทำตามแผน ท่านจะยังมีหน้าไปพบสวาปฐู้อยู่อีกหรือ”

“ไม่เป็นไร ไม่ได้กินมือหนึ่งก็คงไม่หิวตาย พักสักหน่อย อย่าขยับ ซี้ซั่ว หาไม้แล้วกระตุกที่หักจะทิ่มแทงอวัยวะภายในของเจ้า” เฉินอวี้กินเอง ไม่ตอบคำถามของหลิวซิงอู่ เขาเอาแต่มองแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวไม่ไกล แวดตาลีกล้าดูจรัตติกาล

เมื่อรุ่งอรุณมาเยือน มีแพหนึ่งแพแพหนึ่งลอยมาตามลำน้ำ พอเห็นแสงไฟ องค์กรกษัตริย์สามนายที่ยืนบนแพก็ลึกลงใจ ตะโกนเสียงดัง “เจอแล้ว!”

เฉินอวี้เอาเท้าเหยียบกองไฟจนดับ จากนั้นอุ้มหลิวซิงอู่อย่างระมัดระวัง ก่อนกระโดดขึ้นแพหนึ่งแพ เขากล่าวว่า “กลับจวน”

แพหนึ่งแพหันหัวกลับ แล้วล่องไปตามแม่น้ำ องค์กรกษัตริย์ใช้ไม้ถ่อดันแพอย่างคล่องแคล่ว แพหนึ่งแพหลบกระแสน้ำวนแนวหินโสโครกอย่างว่องไว และพุ่งออกจากภูเขารวดเร็ว

หลิวซิงอู่หันมองเขาเขียวสองข้างทาง พิมพ์ว่า “ไยท่านถึงไม่ทิ้งข้าไว้ ท่านไม่รู้หรือข้าเป็นคนที่ดีกลุ่มใจมดีที่ด้านเทียนเหมิน ท่านไม่รู้หรือข้าเป็นคนยิงธนูใส่ท่านที่ตรอกหนานเซี่ย ที่ศาลาเสี้ยวซุนข้าก็ข่มขู่ท่านก่อน เดิมข้าโลภมากจนขาดสติ และลงมือเหยียดอ้อมหิต ไยท่านถึงช่วยข้า”

เฉินอวี้นั่งบนแพ แวดตาทอประกายที่หลิวซิงอู่อ่านไม่ออก ไม่ตอบนาง “ท่านพูดสิ!” นางพยายามจะลุกขึ้น

เฉินอวี้ถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนสกดจุดข้างคอนาง ทำให้สลบ

ยามนี้หานเยถึงค่อยกล่าวกับเฉินอวี้ว่า “นายน้อยสั่งให้เผาดันไม้ใหญ่ ตันนั้นหรือขอรับ”

เฉินอวี้หันกลับไป มีควันสายหนึ่งลอยขึ้นมาจากภูเขา เขากล่าวว่า “โชคดีที่มีตันไม้เพียงตันเดียวบนหน้าผา หาไม้แล้วปาแห่งนี้คงถูกทำลายจนวายวอดแล้ว”

หมิงเยว่สูยหินสั่งให้หลิวซิงอู่ช่วยวนเขา คิดจะทำลายความสัมพันธ์

ของเขากับสาวปู้ชี่ ตงฟางลือสำคัญสำหรับหมิงเยวี่สูญหินมากเพียงนั้นเชียวหรือ ยามนี้หลิวซิงอุ้มทรยศนาง นางจะตอบโต้อย่างไร เงินอวี่นั่งบนแพเจียบๆ ละอองน้ำสาครกระเซ็นตองหน้าของเขา บางครั้งน้ำเข้าแพก็จะถูกฝ่ามือของเขา ฟาดออกไป หลิวซิงอุ้มนอนบนแพ ใบหน้าเรียบเฉย ไม่มีน้ำกระเซ็นโดนหน้า แม้แต่หยดเดียว

ผ่านไปครึ่งวันทิวเขาทั้งสองฝั่งก็บางตา แม่น้ำกว้างขึ้น แพหนึ่งแพเคลื่อนออกจากภูเขา หลังทิ้งแพขึ้นฝั่ง เงินอวี่ขมวดคิ้ว “ไปหารถม้ามา”

องค์รักษ์ที่ร่อบยู่ริมแม่น้ำเพียงจูงม้ามารอเงินอวี่ กลับคิดไม่ถึงว่าจะมี หลิวซิงอุ้มที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสเพิ่มมาอีกคน พอได้รับคำสั่งก็ไปหารถม้า ไม่นานก็ได้รับม้าลากคันหนึ่ง โชคดีที่องค์รักษ์นายนี้ละเอียดรอบคอบ ปูผ้าห่มผืนหนาไว้บนรถก่อนแล้ว

เงินอวี่อุ้มหลิวซิงอุ้มขึ้นรถ แล้วสั่งว่า “ขับช้าหน่อย ระวังนางกระเทือน”

เหล่าองค์รักษ์มองหน้ากันอย่างแปลกใจ ลอบประเมินความสำคัญของหลิวซิงอุ้มในใจของเงินอวี่ใหม่อีกครั้ง

ครั้นเข้าจวนแล้ว อาสื่อเห็นเงินอวี่อุ้มหลิวซิงอุ้มเข้าเรือนชั้นใน ก็อดถามหาบ่ไม่ได้ว่า “เหตุใดนายน้อยถึงติดต่อแม่นางหลิวเช่นนี้”

หานเย่กะพริบตาแล้วหัวเราะเหอะๆ “ยามตกทุกข์ได้ยากจึงพบ น้ำใสใจจริงกระมัง ดูทำในที่สุดนายน้อยก็หวนไหวแล้ว”

อาสื่อส่งเสียงอุย “พูดเหลวไหล! ไม่กี่วันก่อนนายน้อยยังไ้ปราณี กับคนของหมู่ตึกจันทราอยู่เลย จากนั้นไม่กี่วันไหนก็เปลี่ยนใจแล้วเล่า”

หานเย่ลูบหน้าผาก “บางที่ไม่กี่วันนี้นายน้อยอาจพบข้อดีของนาง ก็เป็นไปได้”

ขณะคาดเดาส่งเดช เงินอวี่ก็เดินออกจากห้องโถง ตะโกนว่า “หานเย่ ไปเรียกเสี่ยวลือมาแล้วให้เขาเอาหีบของเขามาด้วย!”

หลิวซิงอุ้มที่ห้องข้างพื้นแล้ว การต่อกระดูกที่หักขณะได้สติจะก่อให้เกิด ความเจ็บปวดอย่างรุนแรง นางถามเงินอวี่เสียงแผ่วว่า “ท่านพาข้ากลับ จวนอ่องเช่นนี้ ไม่กลัวว่าอาจารย์จะเล่นงานท่านหรือ หมู่ตึกจันทราอยู่ที่นี่

มานานกว่าสิบปี จวนอ่องเล็ก ๆ จวนหนึ่งกับองค์กรนี้สี่สิบนายไม่มีทางเอาชนะนางได้ ข้าไม่มีประโยชน์ต่อท่านแล้ว ข้าสืบทาที่อยู่ของปี๋หลัวเทียน ไม่พบ โยท่านต้องลำบากทั้งข้าไว้ด้วยเล่า”

เงินอวี่จับมือขวาของนาง มือข้างนี้มีเลือดคั่งเล็กน้อยและเย็นเฉียบ

หลิวซิงอู่คิดจะชักมือออก เงินอวี่จึงออกแรงจับ “อย่าขยับ ประเดี๋ยว เสี่ยวลิวจะต่อกระดูกที่หักให้เจ้า ข้าเรียกแม่มาแล้วมาพันแผลใส่ยาให้แล้ว”

“ข้าบอกว่าคุณไม่มีประโยชน์ต่อท่านแล้ว!” หลิวซิงอู่ตวาดอย่างขุ่นเคือง จู่ ๆ ก็รู้สึกเจ็บจนเหงื่อผุดซึมที่หน้าผาก

เงินอวี่หันไปกล่าวเสียงแผ่วว่า “เจ้ายอมช่วยข้าจนแขนใช้การไม่ได้ คิดว่าคุณไม่รู้หรือ”

หลิวซิงอู่อ้าปากเล็กน้อยราวกับไม่กล้าเชื่อหูของตนเอง นางกัตรีมฝีปากกล่าวว่าหากอ้าปากก็จะร้องให้ออกมา

เงินอวี่สั่งแม่มาสองสามประโยค แล้วเดินออกไป

นอกประตูมีคนกลุ่มหนึ่งแอบฟัง พอเห็นเขาออกมาก็วิ่งหนีกระเจิงไปคนละทิศละทาง เสี่ยวลิวที่แบกหีบมาด้วยค่านับเงินอวี่ แล้วรีบวิ่งเข้าห้อง ผ่านไปสักพักก็เดินออกมา หัวเราะหะๆ “นายน้อย ฝีมือการต่อกระดูกของ บ่าวแม่ไม่เลว ทว่าแม่นางผู้นั้นเอาแต่จ้องบ่าว หากกระดูกอยู่ผิดตำแหน่งจริงๆ บ่าวคงไม่กล้าต่อ มีสุ้นายน้อย...”

“ลั่นยาวไปใช่หรือไม่ ไม่ต้องการแล้วหรือ” เงินอวี่ปรายตามองเขา ผาดหนึ่ง เสี่ยวลิวตกใจกลัวรีบเอามือปิดปากจับปล้น

เมื่อได้ยินแม่มาบอกว่าพันแผลเสร็จแล้ว เงินอวี่ตวาดเสียงต่ำว่า “ยังไม่เสร็จเรื่อง ตามข้าเข้าไป!”

เสี่ยวลิวก้มหน้าแบกหีบตามเงินอวี่เข้าห้อง พลังพิมพ์ว่า “หรือท่านสามารถต่อกระดูกในอากาศได้ขอรับ” ทันทีที่เงยหน้าก็เห็นแววตาของเงินอวี่เย็นชาเล็กน้อย เสี่ยวลิวปิดปากแน่น

เงินอวี่เดินมาข้างเตียง แล้วเปล่งเสียงนุ่มนวล “แม่นางหลิว เจ้าต้องรู้จักหมิงเยว่ฮูหยินมากกว่าข้า เจ้ายับยั้งเข็มทองของนางไว้ที่แขนได้

เช่นนั้นเจ้าบอกข้ามาเถิดว่าเธอออกอย่างไร”

ทันใดนั้นใบหน้าของหลิวซิงอู่ก็เปลี่ยนเป็นสีแดง กล่าวกระอักกระอັก “ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเป็นเข็มทอง!”

เฉินอวี่ยิ้มน้อยๆ “วันนั้นข้าเห็นเจ้าจิบชา มือขวาท้อยลงเหมือนไม่กล้าใช้แรง ในใจก็นึกกังขา ตอนที่ท่านพ่อของข้าเสียชีวิตได้ทิ้งจดหมายบอกข้าเรื่องที่หมีงเยร์ฮูหยินใช้เข็มทองฝังจุกลมปราณให้ท่าน ทว่าน่าเสียดายเข็มของท่านพ่อต่างกับของเจ้า เธอออกไม่ได้ ในเมื่อเจ้าพันผ้าที่แขนขวาคิดว่าเจ้าจะต้องรู้ทิศทางของเข็มนี้ ข้าเธอออกให้เจ้าดีหรือไม่”

หลิวซิงอู่กัตรีมฝีปาก เป็นอนหน้าหนักกล่าวเสียงแหบพร่าว่า “ข้าเธอออกเองได้”

“ขออภัยด้วย เนื่องจากเป็นเรื่องเร่งด่วนต้องปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ ข้าไม่มีทางเลือก จึงจำต้องทำเช่นนี้” เฉินอวี่ทำให้นางสลับแล้วส่งสัญญาณให้เสี่ยวลิวตัดแขนเสื้อของนาง

แขนขวาของนางถูกมัดด้วยไหมละเอียดอย่างแน่นหนา แขนทั้งแขนเขียวช้ำเพราะเลือดไม่ไหลเวียน เฉินอวี่ถอนหายใจ ยกมือของนางขึ้นแล้วส่งกำลังภายในไปบังคับเข็มให้เลื่อนไปตามเส้นเอ็นและชีพจรที่แขนของนางลงมาข้างล่าง จากนั้นไม่นานก็เห็นเข็มเล็กๆ ปรากฏใต้ผิวหนัง

เขาตะโกนว่า “เอาเข็มออก!”

เสี่ยวลิวเปิดหีบ ด้านในบรรจุเม็ดหลายประเภท เขาเลือกเม็ดเรียวยาวคล้ายตะเกียบกริดอย่างรวดเร็ว เฉินอวี่ใช้กำลังภายในบังคับให้เข็มทองเล่มนั้นออกจากแขนของหลิวซิงอู่พร้อมกับหยาดโลหิต

เฉินอวี่ไม่ปล่อยมือ เสี่ยวลิวค่อยๆ แกะไหมที่แขนของนาง เฉินอวี่หลับตาลง กำลังภายในไหลเข้าสู่เส้นเอ็นและชีพจรที่แขนและร่างกายของนางอย่างต่อเนื่อง เม็ดเหงื่อค่อยๆ ผุดซึ่มที่หน้าผาก หากยังยึดเวลาออกไปแขนของหลิวซิงอู่ก็จะพิการแล้ว

เขาจับแขนของนางรู้สึกว่ามันเย็นเฉียบอีกแล้ว พอลืมตาขึ้น นภานอกหน้าต่างก็มีดสนิหิ เฉินอวี่ลูบยี่น กล่าวกับแม่แ่มมท่าทางอ่อนเพลียว่า

“ใช้สุราเช็ดแขนของนางอย่างเบามือ อย่าช้ตฤณิวิเด็ตขาด จากนั้นไปพวกเจ้า สองคนผลัดเวรกันอย่าได้หยุดพัก”

เขาเดินออกจากห้อง นอกประตูเต็มไปด้วยผู้คนอีกครั้ง เฉินอวี๋ ตวาดว่า “มองอันใด!”

เสี่ยวลิวกล่าวอย่างตื่นตันใจว่า “นายน้อยช่างดีต่อแม่นางหลิวจริง ๆ ขอรับ”

เฉินอวี๋ตบหน้าผากเสี่ยวลิวทีหนึ่ง ต่ำว่า “ดีอันใด แค่เห็นนาง น่าสงสาร ขนาดแขนเกือบจะใช้การไม่ได้ก็ยังไม่ยอมมาช่วยข้า หากแม่นางอายุ สิบหกสิบเจ็ดไม่มีแขนข้างหนึ่งจะเหมือนอะไรเล่า! เสี่ยวลิว เจ้ามีวิชาแพทย์ อย่างนั้นฝากให้เจ้าดูแลนางก็แล้วกัน”

เช้าวันรุ่งขึ้นหมิงเยวี่ฮูหยินสั่งให้คนส่งจดหมายมาที่จวนอ๋องฉบับหนึ่ง เขียนว่า ให้คุณหนูใหญ่หลิวซิงอู่เป็นผู้สืบทอดหมู่ตีกัณฐากับเตาเผา เครื่องกระเบื้อง

เฉินอวี๋ยื่นจดหมายให้หลิวซิงอู่

เนื้อหาในจดหมายฉบับนี้เป็นสิ่งที่หลิวซิงอู่รอมานานหลายปี เมื่อนาง ได้รับสิ่งที่ต้องการ ดวงตาของนางก็เปี่ยมขึ้นทันที ถ้ามเฉินอวี้อย่าง น่าสงสารว่า “ข้าสมควรทำอะไร”

เฉินอวี๋จิบชาแล้วกล่าวว่า “นี่ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าต้องการหรอกหรือ”

“โณอาจารย์ถึงปล่อยข้าง่าย ๆ เช่นนี้ หลังจากนั้นนางจะจัดการกับข้า เช่นไร ข้า...” นางก้มหน้าลง หยาดน้ำตาคลอคลอ ทำให้ใบหน้าทั้งตม อยู่แล้วดูอ่อนแอขึ้นหลายส่วน

ไม่รู้เพราะเหตุใด ท่าทางอ่อนแอของนางทำเฉินอวี๋รู้สึกบางอย่าง เหมือนเห็นหมิงเยวี่ฮูหยิน ทว่านางอายุเพียงสิบหกปี เฉินอวี๋ถอนหายใจ โยนความรู้สึกอ่อนโยนทิ้งไป “หากเจ้าอยากอยู่รักษาอาการบาดเจ็บ ที่จวนอ๋องต่อก็ทำได้ หากเจ้าไม่อยากดูแลการค้าของหมู่ตีกัณฐา เจ้าก็ ขายเตาเผาทิ้ง”

นัยน์ตาของหลิวซิงอู่ทอประกายทันใด กล่าวอย่างคาดหวังว่า “ข้าชายให้ท่านดีหรือไม่ ถึงอย่างไรเซตตงผิงก็ห่างไกลและยากจน ภาษีที่หนักก็ไม่สูง จวนอ๋องมีคนเยอะถึงเพียงนี้ จำเป็นต้องใช้เงิน”

เงินอวี๋ตื่นตะลึง เขาหัวเราะเหอะๆ สายหวักล่าว่า “ข้าไม่ใช่พ่อค้า และไม่มีเวลาดูแลการค้า หากเจ้าไม่ยอมรับช่วงต่อก็แค่ปล่อยข้าออกไป จะต้องซื้อพ่อค้าที่ฉลาดหลักแหลมนับไม่ถ้วนจากทั่วแผ่นดินมาซื้อเอาเอาเปล่านี้แน่”

หลิวซิงอู่ผิดหวัง คิดอยู่พักหนึ่งค่อยกล่าวว่า “รอให้ข้าหายดีแล้ว ค่อยว่ากันอีกทีเถิด จางซิง ยามนี้ข้ายังไม่อยากกลับหมู่บ้านจันทรา ข้าอยู่ที่จวนอ๋องต่อได้หรือไม่ หากท่านไม่สะดวก ข้าจะไปประเดี๋ยวนี้”

“เจ้ารักษาตัวให้หายดีแล้วค่อยไปเถิด หากจะไปยามนี้ ข้าส่งองครักษ์สองนายคอยคุ้มกันเจ้าได้ ด้วยวิชายุทธ์ของหมิงเย่รู่ฮยิน ถ้าต้องการสังหารเจ้าก็ทำได้ง่ายดุษฎีพลิกฝ่ามือ ในเมื่อนางทั้งหมู่บ้านให้เจ้า อย่างน้อยยามนี้คงไม่สังหารเจ้าแน่”

เงินอวี๋กล่าวจบก็ลงเลกรูหนึ่ง ก่อนหัวเราะเดินจากไป

หานเย่ในห้องหนังสือถามเงินอวี๋ด้วยความกังขาว่า “โชนไม่ให้แม่นางหลิวกลับหมู่บ้านจันทราเล่าซอร์บ หากนางกลับไป ไม่แน่ว่าคนของบักหลิวเทียนอาจมาตามหานาง เช่นนี้นายน้อยจะไม่...”

“นางช่วยข้าโดยยอมเสียแขนข้างหนึ่ง ข้ามีอาหาประโยชน์จากนางได้อีก น่าเสียดายที่หมิงเย่รู่ฮยินได้กลืนผิดปกติก็หนีไปแล้ว เมื่อมาที่เซตตงผิงถึงสืบได้ว่าหมิงเย่รู่ฮยินเกี่ยวข้องกับบักหลิวเทียน นับว่าได้ข้อมูลเยอะมากแล้ว หลังจากหลิวซิงอู่หายดีให้ส่งนางกลับเซตตงผิง นางข้ามีวิธีที่ทำให้คนของบักหลิวเทียนมาหาข้า” เงินอวี๋ขัดถ้อยคำของหานเย่

หานเย่กล่าวว่า “หมิงเย่รู่ฮยินจากไปแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลที่นายน้อยจะรั้งอยู่ที่เซตตงผิงต่อ”

แววตาของเงินอวี๋เจ้าเล่ห์ “ทุกปีกระเบื้องขาวเจียงซินทำเงินให้

หมู่ตึกจันทราหลายร้อยหมื่นตำลึง เมื่อมีไก่ที่ออกไข่เป็นทอง ข้าเดาว่าผู้อยู่เบื้องหลังหมิงเยว่สุยห็นไม่มีทางปล่อยมือง่ายๆ แน่ ยิ่งกว่านั้นข้าอยากรู้ว่าผู้ที่รับช่วงต่อจะเป็นตงฟางสือผู้นั้นหรือไม่ หมิงเยว่สุยห็นเรียกเขาว่า คุณชาย เขาจะต้องมีฐานะในปีหั่วเทียนสูงกว่านาง ปล่อยกระต่ายหนึ่งตัว แต่หลอกได้แพะอ้วนหนึ่งตัว ไม่ถือว่าพวกเราขาดทุน”

เขาไม่ได้บอกจุดประสงค์อื่นในใจให้หานเยว่รู้ เขาอยากปกป้องฮวาปู้ชีที่อยู่ไกลเป็นพันหลี่ เขาจะไม่ยอมให้สุนัขป่าที่น้ำลายไหลยืดอยู่ข้างกายนาง แต่เป็นเพราะเขาแยกร่างไม่ได้ จึงทำได้เพียงล่อสุนัขป่าให้มาหาเท่านั้น

หลายปีที่ใช้ชีวิตที่วังจึงอย่างเอื้อระเหยลอยชายทำให้เขารู้สึกว่าไร้กำลัง ได้แต่กินข้าวและรอความตาย แต่เมื่อเขากลายเป็นเหลียนหนีเค่อถึงได้ท่องเที่ยวทรภพอย่างอิสระ หายใจได้อย่างสบายใจ ชื่นชินอ่อนงบอกว่าอย่าเป็นเหมือนเขา ขณะที่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ก็ต้องใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง การใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังแบบนี้ก็คล้ายเหยี่ยวที่ถูกหักปีก ทำได้แต่ขดตัวและเดินบนพื้นดิน มองท้องฟ้าอยู่ไกลๆ มิอาจกางปีกโบยบิน

หากจะให้เขาหุบปีก กระทำการอย่างถ่อมตนนั้นยอมได้ เพราะเขาใช้ชีวิตเช่นนี้ตั้งแต่เล็ก จึงไม่ใช่เรื่องยากอันใด ทว่าเขาทนไม่ได้ที่จะให้ฮวาปู้ชีใช้ชีวิตเหมือนเขา

นางแย้มยิ้มสดใสกว่าแสงตะวัน ความระมัดระวังในส่วนลึกของดวงตาคือเมฆหมอกหลังแสงอาทิตย์ นางเช็ดน้ำชาที่เลอะหน้าอย่างไม่สนใจไยดี นางระบความโกรธตอนอยู่ที่หน้าประตูจวนอ่อน แล้วเข้าประตูข้างอย่างใจเย็น ทว่าในคืนฝนพรำนั้นเขาเห็นอย่างชัดเจนว่ายากเพียงใดที่นางต้องระบความเจ็บปวดในใจ

สายธารสว่างดุจแสงจันทร์ เนื่อนวลนางผุดผาดดุจหิมะ มวลหมู่เมฆมาหยุดเคลื่อนคล้อย นุปผาวสันต์ล้วนร่วงโรย ลุ่มหลงเมามายปีหั่วเทียน นายท่านม่อ ท่านพ่อ และคนของปีหั่วเทียนผู้นั้นลุ่มหลงความงามของเซว่เฟย นายน้อยเกาสกุลจุเต็มใจเป็นขอทานเพื่อนาง ฮวาปู้ชีในสกุลจุ

เติบโตและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว นางคล้ายไก่ขอราน เมื่อค่อยๆ กะเทาะดินออกจะส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล วันหน้าฮวาบูชี่จะมีชีวิตที่อาภัพ เหมือนมารดาของนางหรือไม่ เจินอวี่ตัวลั่นสะท้าน ในใจโสภณศิลป์ เขาไม่รู้ว่าความรักของท่านพ่อที่มีต่อเซวี่เพยลิกซึ่งมากเพียงใด เขารู้แต่ว่าเขาตัดใจไม่ได้ จะสงสารก็ดี จะเห็นใจก็ช่าง เขามีอาจตัดใจได้ ความรู้สึกนี้ทำให้เขาร้อนใจ อยากตามหาปี่หลัวเทียนให้เจอโดยไว

มีกระดาดขาวหลายสิบแผ่นถูกคลี่กางบนโต๊ะ เป็นแผนที่ภูมิประเทศอย่างภูเขาแม่น้ำที่ไม่กี่วันก่อนเหล่าองค์กรภัยที่ขึ้นเขาสืบว่านวาดออกมา เจินอวี่มองอย่างละเอียด ผิดหวังที่พบว่าไม่คล้ายคลึงกับแผนที่ในความทรงจำ แม้แต่น้อย เพราะแผนที่แผ่นนั้นในสมอง เขาถึงกล้าสรุปว่าหมิงเยวี่สูญหายไปไม่ได้ไปปี่หลัวเทียน ฉะนั้นจึงเตรียมป้องกันตนเองก่อนเข้าโพรงไม้

หากไม่อยู่ในภูเขาสืบว่าน แล้วปี่หลัวเทียนอยู่ที่ใด “อย่าหยุดวาดแผนที่ภูมิประเทศกลางคัน” เจินอวี่ออกคำสั่ง พลันนึกถึงบทกวีที่เขียนบนผ้าแพร “ท่ามกลางขุนเขาพนาไพร สายธาราไหลระเรื่อเยื้องกรากท่าเรือโบราณตั้งริมฝั่ง ดอกชิงบานล้อมหมู่ตึกโดดเดี่ยว จากตลิ่งเห็นหอสูงชายคาโค้ง เดือนเพ็ญลอยใต้ฉัตรงาม”

เจินอวี่เพิ่มพาวว่า “ท่าเรือโบราณ ริมฝั่ง ดวงจันทร์ยังคง...” จู่ๆ ดวงตาของเขาก็สว่างวาบ ยกพู่กันขึ้นวาดแผนที่ใหม่ตามบทกวีบทนี้

มุ่งหน้าไปตามแม่น้ำ มีเรือลำเล็กถูกผูกไว้ที่ท่าเรือโบราณ มีบ้านเรือนอยู่ท่ามกลางดอกชิงขาวผลิบาน หลังหมู่ตึกมีภูเขาสูงหนึ่ง บนยอดเขามีชายคาโค้งที่ราวกับต้องการแหงนทะลุท้องฟ้าสครามสดใส

เขามองแผนที่นี้อย่างพอใจ ในสมองก็นึกถึงดวงจันทร์สองคำนี้ ไม่หยุด

หานเย่มองเขาขยับพู่กันวาดภาพอย่างงุนงง

“เจ้าคิดว่าที่นี่คล้ายที่ใด”

“เจียงหนานขอรับ” หานเย่พูดโพล่ง

เจินอวี่ครุ่นคิดอยู่นานก่อนกล่าวว่า “อยู่ทางทิศตะวันออก ดวงจันทร์

ขึ้นทางตะวันตกและตกทางตะวันออก ดวงจันทร์อยู่ทางตะวันออก สถานที่ที่ติดกับแม่น้ำต้าเจียง และทางด้านตะวันออกมีภูเขาสูงชัน ไปเอาแผนที่แค้วนต้าเว่ยมา”

เขามองแผนที่ ลากนิ้วไปทางตะวันออกตามแม่น้ำต้าเจียง ก่อนหยุดที่เขตปกครองซีโจว แล้วชี้ที่เขตปกครองหูโจวแห่งเจียงหนานกับเขตปกครองจิงโจวแห่งเจียงเป่ย์ กล่าวว่า “เจ้าแบ่งคนสิบคนออกเป็นสองกลุ่ม จดจำแผนที่นี้ไว้ สะหาตามแม่น้ำ”

“ขอรับ!”

เงินอวี่ถอนหายใจ เดินออกจากห้องหนังสือพร้อมกับนวดหว่างคิ้ว ขณะเดินผ่านห้องของหลิวซิงอู่ เขาก็หยุดฝีเท้า ตะโกนเรียก “อาสือ!”

อาสือขานรับ แล้ววิ่งเข้ามาถามว่า “นายน้อยมีเรื่องใดหรือขอรับ”

“ไปหยิบบันทึกรื่องแปลกห้าร้อยในห้ห้องหนังสือ เจ้าว่างไม่มีอันใดทำก็อ่านให้แม่นางหลิวฟังที”

เงินอวี่ทั้งอาสือที่อ้าปากค้างไว้แล้วเดินจากไปช้าๆ เมื่อนึกถึงสีหน้าของอาสือ เขาก็อดหัวเราะไม่ได้ หางตาเหลือบเห็นเหล่าองครักษ์ที่ยืนหน้าออกจากมุมห้อง เขาคิดคิดไม่ได้ว่า หรือเขาจะแสดงเกินจริงไปหน่อยแต่จู่ๆ เขาก็คิดว่าเขามีเหตุผล ตราบใดที่ปู่ซีไม่เข้าใจซ้ำผิด พวกเขาจะคิดอย่างไร ไยข้าจะต้องสนใจด้วย